PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 10
ЖОВТЕНЬ
1981

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XXII ЖОВТЕНЬ 1981 Ч. 10
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 10 OCTOBER, 1981 VOL. XXII
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— Рефлексії 36-го З'їзду Союзу Українок ... 1
— Резолюції Крайового З'їзду ... 2
— Нова професійна сила ... 3
Н. Комарова — Про Надію Суровцеву ... 4
Ярина Зоряна — На вічну пам'ять ... 5
— Відзначення 60-ліття літ. праці Р. Завадовича ... 6
— Роман Завадович про себе ... 6
К. Т-чко — Вшанування Лесі Івасюк ... 9
Г. Сенишин — Дві надзвичайні події ... 10
Г. Мельник — Яку мету має Міжнар. Рік немічної людини ... 13
Відділ для дітей ... 14
Sen. Paul Yuzyk — 90th Anniversary of Settlement... 15
Волинянка — На прощання ... 18
Квіти незабутнім ... 21
Річні звіти відділів ... 22
Громадська і родинна хроніка ... 25
Стефанія Кульба — Довкола дому ... 32
Іванна Вахна — Українська вишивка ... 32
При праці для „Променя"

НА ОБКЛАДИНЦІ: Церква-Пам'ятник у Бавнд Бруку. Гляди на стор. 10 „Дві надзвичайні події".

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРЯЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	12.00
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.50
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, а англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainian Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Woziy	0.50

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
#25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

РЕФЛЕКСІЇ 36-ГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Головою Союзу обрано Анну Звоздецьку

Перелистковуємо нову сторінку нашої історії. Це 36 З'їзд Союзу Українок Канади, який відбувся під час З'їзду СУС в Едмонтоні 20-23 серпня 1981 року в приміщенні Альбертійського університету. Був це один з тих, як ми часом кажемо, світлих З'їздів, який вніс багато цінного і надійного в наше громадське життя. І не лише підсумки дворічної праці організації, це радше початок нового етапу, почин плянів, проєктів на найближчі роки, це крок уперед. Без того не буває поступу. Завданням кожного з'їзду є також піднести ідеал служіння своєму народові у всіх ділянках його життя, що й кожний учасник відчув на цьому З'їзді.

Помимо поштового страйку, який утруднював комунікацію проводу з членством на місцях, на З'їзд прибуло поважне число (108) делеґаток крім членок-гостей з різних частин Канади від Монтреалу до Ванкуверу. Сесія Союзу Українок Канади вітала делеґатку від Об'єднання Православних Українок Америки, Валентину Кузьмич.

Найбільш чисельною на цьому З'їзду була молодь СУМК — делеґати, члени-гості, мистецькі гуртки почавши з наймолодших від 14 років до найстарших. Це ж був їх Ювілейний З'їзд, 50-річчя їх молодіжної організації СУМК. Тут вони довідаються про свою славну, першу в Канаді українську організацію та її історію. Цей живий рух ентузіязму молоді надавав З'їздові якоїсь невичерпної енергії.

Головні атракції З'їзду, а їх було кілька, крім ділових сесій робили З'їзд одним спільним святом складових організацій СУС, це Ювілейний бенкет, на якому вшановано і нагороджено грамотами бувших провідників СУМК; святочний концерт на високому мистецькому рівні, на якому виступала молодь: чудовий хор під управою Євгена Звоздецького, відома оркестра під керівництвом Івана Пасерба з Гемільтону та окремі танцювальні ансамблі, місцеві і прибули з інших відділів.

Окремою святочною програмою відзначався обід, на якому цінну доповідь виголосила достойна суддя Р. Андрейчук з Реджайни, доповідь присвячена Декаді Української Родини, або виховні завдання родини взагалі. Тут на цім обіді і відбулось вшанування уступаючої голови Союзу Українок Канади Надії Боднар і передача головства новій голові, Анні Звоздецькій.

Новообрана голова Союзу Українок Канади, Анна Звоздецька.

Врочиста Архиєрейська Служба Божа в неділю в ювілейній авдиторії.

Окремою атракцією було офіційне відслонення статуї жінки піонерки — дар українок Альберти в пошану жінкам піонеркам Канади з нагоди 75-річчя провінції Альберти.

Запроєктована поїздка учасників З'їзду до Форт Едмонтону, історичного місця для українців, де 1914 року була побудована перша українська Книгарня Фербея. Це з нагоди 90-річчя поселення українців у Канаді. Там учасники довідалися про пляни розбудови містечка та відбудову першої в Канаді Української Книгарні. Тут З'їзд закінчувався великою вечерою та заключним словом новообраного голови СУС— Андрія Мельничука.

Цілих три дні З'їзду були виповнені діловими нарадами, цінними доповідями, привітами та дискусіями над плянами праці на наступні роки.

РЕЗОЛЮЦІЇ КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ЕДМОНТОНІ ПРИЙНЯТІ 21-го СЕРПНЯ 1981 р.

1. Про Декаду Української Родини:

У зв'язку з Декадою Української Родини, яку цього року проголосив Світовий Секретаріят Вільних Українців в цілях національного й культурного збереження української родини в Україні й у вільному світі, по країнах нашого поселення, цей Крайовий З'їзд Союзу Українок Канади вважає цей крок СКВУ поважним позитивом у його засадах та поручає своєму членству, як у проводі так і по відділах проводити всяку можливу корисну й виховну працю у зміцненні української родини.

2. До завдань Союзу Української Молоді Канади.

Йдучи назустріч проголошеному Рокові Української Родини й покликаючись на відбутий Ювілейний З'їзд СУМК у його 50-річчя та прийнявши до відома позитивні рішення молоді, яка виявила себе на цьому святі в повній формі й свідомості своїх завдань та бажань скріплювати свою молодіжну організацію, цей З'їзд С.У.К., як матірна жіноча організація постановляє:

а) що найважливішою справою Союзу Українок на наступну каденцію буде проведення в життя конкретних планів і проєктів для молоді,

б) щоб увести в життя заплановані проєкти, З'їзд рекомендує, щоб відділи С.У.К, ТУС, з допомогою місцевих церковних громад склали мінімальну суму $100.000 на запроєктовану працю української молоді.

в) в порозумінні з проводом СУМК покликати Ділову Виховну Раду, яка мала б зайнятися виховною програмою для молодших і старших СУМК, видаванням раз на місяць, домашнім друком журналу, у с т а л е н н я м в і д п о в і д н о г о с у м к і в с ь к о г о персоналу, а головно назначенням платної особи на керівника й редактора, щоб організація сумківської молоді могла вільно виступати й репрезентувати себе в різних суспільно-громадських діях з іншими молодіжними крайовими організаціями;

г) ч л е н и СУМК-у м а ю т ь о с т а точно усвідомити собі, що вони є складовою організацією СУС, що на керівних позиціях СУМК можуть бути лише дійсні члени складових організацій СУС, що СУМК має завжди захищати тези своєї матірної організації, а члени його в повнолітті повинні прямувати до переємства в ТУС і Союзі Українок Канади.

3. Приєднання членства:

У висліді семінару на тему „Приєднування членства до наших організацій", З'їзд закликає застосовувати в організаційній праці чинники, які прияли б і заохочували б членів нашої церкви вписуватись в ряди нашої організації, а виеліміновувати всі негативні чинники.

4. Співпраця української православної молоді.

Щоб запобігти й здержати асиміляцію, З'їзд закликає старших і молодших членів СУС заохочувати до співпраці й співжиття всю нашу українську православну молодь.

5. Культурно-освітня праця:

З'їзд закликає звернути спеціяльну увагу на культурно-освітню працю, звертаючи особливу увагу на відзначення важности свідомої української родини.

6. Організація „Амнести Інтернешонал"

У висліді дискусії над працею міжнародньої організації „Амнести Інтернешонал", З'їзд ствердив важність цієї організації й щоб форум цієї організації використовувати для наших цілей і при кожній нагоді подавати правдиві факти про переслідування людських прав в СССР підкреслюючи тяжку долю українського народу, а спеціяльно українських десидентів.

Запрошуємо на Вишиваний Баль

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади влаштовує ВИШИВАНИЙ БАЛЬ з програмою, який відбудеться під час Манітобського Провінціяльного З'їзду СУС в суботу 7-го листопада 1981 р. в „Пембіна Галл" на площі Манітобського університету.

Соціяльний бенкет починається о год. 7:00 вечора.

В програму входять: моделювання українських строїв, суконь і блюзок сучасної ноші прибраної українською вишивкою і розвагові точки.

Добра оркестра завершує програму вечора.

Вступ на бенкет $17.50 від особи. Вступ лише на танець о год. 8:30 вечером $3:00 від особи.

Одяг вишиваний або формальний.

Пров. Екзек. Союзу Українок в Манітобі.

Нова професійна сила

ТАРАС ЛУЧАК — НОВИЙ АДВОКАТ

Тарас Лучак, син митр. прот. Дмитра і добр. Юстини Лучаків, був формально прийнятий 25 червня 1981 р. в Вінніпеґу до Лави Адвокатів Манітоби. Ця формальність завершує довгі студії, які Тарас пройшов успішно. В травні 1980 року Тарас одержав адвокатський ступінь L. L. Б. в Манітобському університеті.

Тарас започаткував свої студії у Вінніпезькому університеті в 1976 р., де одержує General Proficiency Scholarship та George BryueMemorial Prize. Після цього продовжує студії в Манітобському університеті, які закінчує в травні 1980 році. Під час цієї конвокації Тарас виконує обов'язки головного промовця, як Valedictorian цієї кляси ґрадуантів. Після цього він закінчує рік підготовчої адвокатської праці в фірмі Grant Webster & Co., де і працює дотепер.

Тарас народився у Вилинґдоні, Альберта, 11 травня 1957 р. В цьому самому році батьки Тараса переїжджають на службу в громаді Св. Івана в Ошаві, Онтаріо, де Тарас почав ходити до садочка в державній школі. З переїздом батьків до Едмонтону в 1963 році Тарас тут продовжує навчання в публичній школі. В кожній клясі, почавши від шостої і вгору, Тарас щорічно одержував урядові шкільні академічні нагороди за добрий поступ у навчанні.

Крім формальних студій, Тарас від наймолодших літ був активний в молодших та старших відділах СУМК в різних місцевостях його побуту. Навчався в Українській школі при різних громадах. Тарас закінчив кредитовий курс української мови в Колеґії Св. Андрея. За високі оцінки в українознавстві, він одержав стипендію від Манітобської Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок Канади.

Тарас постійно цікавився музикою і брав курси Торонтонської консерваторії гри на фортепіяні. Був членом капелі бандуристів при Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпеґу під управою пані Г. Баляс. Тарас також брав участь в молодшому світському та церковному хорах, хорі ім. Кошиця, під управою В. Климкова у при Катедрі Пресвятої Тройці. Співав також у Вінніпеґу.

Почавши від садочка і по сьогодні, Тарас цікавиться українськими танцями. Був членом сумківських танцювальних груп в різних місцевостях його побуту, та на протязі багатьох років був членом танцювального ансамблю „Русалка", Тепер він виконує обов'язки члена управи „Русалка" та є членом Дирекції.

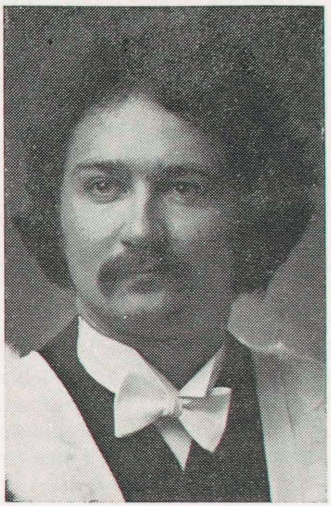

Тарас відвідав Україну два рази. Перший виїзд був зорганізований державною школою „Сейнт Джанс", де разом з іншими студентами відвідали Україну. Його друга поїздка на Україну була заряджена з рамени танцювального ансамблю „Русалка".

Тарас брав участь в сумківських драматичних гуртках в змаганнях відділів, пізніше Тарас брав участь у драматичних гуртках середньої школи, а зокрема в музичних творах як „Брігадун" та в п'єсі „Емайґрейт" — твір Василя Палюка, що відіграно в 1975 р. в „Плей Гавз Театрі. Тарас також цікавиться різним спортом — був учасником організованого „гокей", „рокбей" та „футбол", що й продовжував, бувши на університеті, з дружиною спортовців. Одержав чотири провінційних відзначень, у „трек енд філд чемпіоншип" та „провінціал спрінтерз чемпіоншип".

Літньою порою, в часі університетських студій, Тарас працював у Провінційному Департаменті Туризму і відповідав за організацію різних конференцій, фестивалів та інших провінційних імпрез.

З нагоди прийняття до адвокатської лави, бажаємо Тарасові Лучакові багато успіхів та висловлюємо сподівання, що він буде працювати в своєму українському середовищі, при своїй Церкві та народові.

ПРО НАДІЮ СУРОВЦЕВУ

Самвидава стаття дружини політ-в'язня Віктора Некіпєлова, Ніни Комарової про відому українську письменницю, довголітнього політв'язня Надію В. Суровцеву.

**
*

„Що наші поневіряння? Це ще не поневіряння посправжньому. Тому, що попереду є років 20 повного життя. Звичайно, якщо Господь дасть їх. Ні в чому не переконані, але надія-то є. А якщо вона є, то до самого останнього нема трагедії життя даремно. Так уже влаштована людина, що хочеться їй продовжити себе в житті і після відходу з нього. Нехай маленький слід, ледве помітний, а може і зовсім непомітний, але ж слід, потішає його — життя пройшло, і твій знак, якийсь, на землі залишився, крім того, що пагорбком на кладовищу. Нехай нічого не створено, але діти є, і уже спокійніше — в дітях жити буду...

Живе на Україні, в невеличкому затишному ленькій хатинці з малесеньким палісадником містечку Умані, відомому з давніх часів, в маред вікнами, добре відома з 20-их років українська письменниця Надія Віталівна Суровцева, 1896 року народження.

Зустрічаються в житті цікаві люди, але і серед них Надія Віталіївна — незвична людина. Це надзвичайна людина. Не тільки за талантом, гостротою розуму, який не піддається ані труднощам життя, ані часові. Це — надзвичайний життєлюб.

В 1927 році органи НКВД вирвали її з круга талановитої української письменницької молоді, відірвали від друзів, серед котрих були П. Тичина, В. Сосюра, І. Кулик, Ю. Коцюбинський, М. Хвильовий, М. Йогансен, Л. Курбас, Л. Первомайський і ін. І пішла кругом ГУЛага аж до самого „світлого" 1956 року, в котрому повернулася у своє рідне місто, у збережений батьківський дім. Мати, звичайно, не діждалася дочки. Вернулася самітною (чоловік щез в ГУЛагу, загинув безіменно), але не роздавленою. Не висушив ГУЛаг її таланту і не відняв молодості. Навіть в 1965 році, коли я познайомилася з Надією Віталіївною, її прямо не можна було назвати бабусею, а адже їй було уже під 70! Стільки було у неї енергії, бажання продовжувати те, що було почато у 20-ті роки, вивчати історію України, відтворювати її, писати, що питання віку не було. Вона віддавалась праці з запалом і вся цілком обсипуючи і обдаровуючи всіх своїм блеском, гумором, ерудицією. Кругом неї завжди було світання. Ніхто краще не знав історії української літератури, культури України, ніхто не міг так зустрічати і зачаровувати гостей.

Надія Віталіївна багато працювала в місцевому краєзнавчому музею, до того часу, поки не сказали — не треба. „Не треба" не лише працювати, але і взагалі ходити в музей не треба.

Вона перша почала гаряче клопотатися про реставрацію прекрасної будівлі костьола, в котрім мріяла зорганізувати картинну галерію і щоб неодмінно звучала у ній музика! Тепер ледве чи хто з уманчан знає, кому вони зобов'язані, що в місті відкрита картинна галерія у торжественно височіючому білому костьолі —

Вона активізувала культурне життя міста. По її прозьбам приїжджали письменники, були організовані зустрічі з місцевим літературним об'єднанням, проводились вечорі. Вона була гідом всіх вітчизняних і зарубіжних культурних і письменницьких делегацій. Знання мов, її ерудиція робили неможливою заміну.

В часі цього всього вона писала свої спогади. Її перу належить дуже цікава книга про табірні роки — „Колимські силуети". У неї прекрасні статті-есеї про письменників України.

Енергію цієї жінки, виглядало, ніщо і ніхто не міг зупинити. І тим не менше зупинили. Ті, хто знає, коли і кого треба зупиняти. Органи КДБ знають. Вони багато знають, а коли не знають—додумуються — кашу маслом не зіпсуєш.

В 1972-74 р.р. пройшли обшуки у її домі. І кожного разу виносили рукописи, папери, карточки, виносили труд, труд життя. Виносили саме життя.

Після чергового обшуку в 1977 році, котрий був проведений за підозрінням 80-літньої письменниці у виготовленні... фальшивих банкнотів (!), Віктор Некіпєлов звернувся відкритим листом до французького ПЕН-клюбу. Він просив побратимів по асоціяції заступитися за старійшою письменницею. В часі обшуку забрали друкарську машинку, рукописи і весь літературний архів Н. Суровцевої за багато років, в тому числі незакінчені спогади. Після обшуку у письмовому столі письменниці не залишилося жодного листка.

В 1979 році В. Некіпєлов просив французький відділ ПЕН-клюбу поставити питання перед радянськими властями і Союзом письменників СРСР про повернення Н. Суровцевій її літера-

турного архіву, її спогадів, статтей-нарисів. Лист був датований 18 березня 1979 р. А 30 березня 1979 р. до Надії Віталіївни знову прийшли з обшуком. Цим разом міліція і кілька осіб у цивільному шукали за „крадженими речами". Тому, що таких не було, знову забрали все написане, і зокрема спогади про покійного українського письменника Ю. Смолича.

Тепер стало відомо, що в березні 1981 року були проведені 3 обшуки в Києві, на квартирах, де зупинялися Надія Віталіївна Суровцева в часі своїх приїздів — у родичів і друзів. І тут забрали все, що належало перу Суровцевої. Все нею написане. Все, що думала, надіючись — залишиться все таки після безконечних домашніх чисток.

Сталося найстрашніше, що може статися з письменником, з літератором, з істориком. У неї знову нічого не залишилося. Те, що не міг зробити ГУЛаг, зробило КДБ.

Н. В. Суровцевій 85 років. Вона ледве пересувається через хворобу ніг. Вона погано бачить. Минулого року їй двічі оперували очі, щоби повернути зір. І не звертаючи уваги на хвороби, не зважаючи на всі втрати останніх років, вона пише до мене, принайменше до квітня 1981 р. писала, підтримує своєю незмінною усмішкою, надією, радістю життя — „і все одно жити гарно!"

Думаючи про Надію Віталіївну Суровцеву, я говорю сама собі, що у мене ніколи не буде права нарікати на долю, якою б вона не була.

В житті завжди треба знаходити силу, щоби тримати голову прямо. Це перша лекція, яку я винесла від знайомства і близькости з Надією Віталіївною. В житті є завжди те, чому слід радіти. І значить. слід усміхатися. Це — друга лекція.

Життя цікаве, його треба доглядати. І жити треба. Це — третя лекція.

Тепер всі 85 років лягли на плечі Суровцефій. І нема вже часу, і сил уже нема, щоби передати частинку його людям.

Господи, якщо ця жінка знову усміхнеться до сонця, вона буде рівна Тобі!

Я не знаю, як можна тепер допомогти Суровцевій. Але я знаю, як КДБ розпоряджається літературними архівами, котрі він забирав з письмових столів. Не вільно допустити до знищення письменника. Ім'я Надії Віталіївни Суровцевої повинно зайняти гідне місце поруч з достойними письменниками України і хоронителями української культури.

Н. Комарова.

Письменниця Леся Лисак загинула у трагічнім випадку

Баффало, Н. Й. — В суботу, 8-го серпня 1981 року, в Канаді біля місцевості Ню Маркет, Онт., поблизу дивізійної оселі „Говерля" загинула в автомобільній катастрофі Леся Лисак, письменниця і журналістка, довголітня співробітниця „Свободи", журналів „Наше Життя", „Жіночий Світ", „Промінь" та інших, член Спілки Українських Журналістів, членка багатьох жіночих, професійних та громадських організацій.

Леся народилася 14-го квітня 1927 року у Вирлові в Україні, закінчила гімназію у Перемишлі, співпрацювала з драматичною студією Йосипа Гірняка. До З'єднинених Стейтів Америки прибула в 1949 році. Він ранніх початків свого перебування в ЗСА тісно співпрацювала з українською пресою, зокрема „Свободою" і у цьому видавництві появилася її перша книжка „Терпкі пахощі" у 1969 році. Опісля появилося ще три праці цієї авторки, а саме: „Срібна мадонна", „Замок на вулиці Мейн" і „Стежка до дому".

Ярина Зоряна

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ

(Світлій пам'яті Лесі Лисак)

Серпневий день, ясний, погідний.
Роси на травах... й на очах.
Прощав Тебе, Твій нарід рідний
Жаль тріпав крилами — як птах:

Хто нам намисто, зі слів зложить,
З чуттям змалює, — так, як Ти.
Хто сплете вінок з верболозів...
Де-ж теплість, як Твоя знайти?

Хто вишиє з рядків мережку
Згаптує... вміло посріблить?...
Чом стала Ти на вічну стежку,
І голос Твій, замовк... мовчить.

П'янкого літа — день горячий
Забрав нам ніжний самоцвіт!
В гордій пошані серце плаче;
На вічну пам'ять, з рода в рід.

Відзначення 60-ліття літературної праці Романа Завадовича в Чікаґо

Видавничий Комітет творів Р. Завадовича зорганізував в Чікаґо 21 і 22 березня 1981 р. ювілейний фестиваль на пошану автора численних творів для дітей.

21. 3. відбувся конкурс молоді, до якого зголосилися всі українські школи міста (щоденна катедральна і суботні без уваги на віровизнання) та організації молоді — Пласт, СУМ і ОДУМ, хор „Молода думка". Вони змагалися в таких конкуренціях: виконування афіш, ілюстрації, спів, хореографія, мистецьке читання (було навіть з прозірками), інсценізації, п'єски на сцені. Всі матеріяли основані на текстах автора-ювілята. Учасники виступали у сценічних одягах, залежно від змісту виконуваного твору. Конкурс тривав 5 годин. Ювілят на вступі сказав, що учасники „переклали" його слова на звук, голос, ритмічний рух і тим самим доповнили і прикрасили його уяву. Видавничий комітет і вчителі сказали, що конкурс дуже розрухав молодь і вона готувалася до нього з охотою, навіть з ентузіязмом. Конкурс назвали „великою лекцією українознавства". Він відбувся в авдиторії катедри. Парафія і управа щоденної школи безплатно відступили всі приміщення.

22. 3. в авдиторії собору св. Володимира і Ольги відбувся урочистий бенкет при випроданій залі. Першуни конкурсу з попереднього дня виступали ще раз, так що склався дуже приємний концерт. Перед і після концерту представники громадських організацій виступали з побажаннями — разом 34. Прочитано прізвища осіб і назви організацій з-поза Чікаґо, в тому з Австралії, Мюнхену, Канади, земляцтва Зборівщини і Тернопільщини. Учні щоденної школи св. Миколая вручили ювілятові альбом з малюнками до його текстів, між якими були неукраїнські автори, італійці та ін., що вчаться в згаданій школі. Ювілят дістав різьбу з випаленої та емальйованої глини, де на вершку стоїть постать ґнома Ромтомтома. Прегарний привіт, вирізьблений на металевій дошці прислало Об'єднання українців Вашінґтону, де ще цього року влаштують „60-ліття". Прочитано резолюцію, яку схвалила Палата Репрезентантів ілінойської леґіслятури. Резолюція відзначає заслуги ювілята для збереження мови, культури і спадщини його предківського народу та приєднується до української спільноти в пошануванні його 60-річної праці.

Мотиви, що спонукали Видавничий Комітет влаштувати фестиваль, були такі: 1. висловити письменникові прилюдну подяку за його 60-літню працю пером, яка спричинилася значною мірою до зусиль нашої еміґраційної суспільности зберегти українську свідомість у молоді; 2. вплинути на українську громаду, щоб не забувала, яку першорядну ролю у вихованні молоді виконує призначена для неї література.

Видавничий Комітет творів Завадовича в Чікаґо.

„Новий Шлях".

РОМАН ЗАВАДОВИЧ ПРО СЕБЕ

— слово на зустрічі з громадянством у 75-річчя народження, 16 грудня 1978 року в Чікаґо

Для мене особлива честь стояти сьогодні перед вами — вибраними друзями, знайомими і прихильниками тієї ділянки громадської праці, що на ній я трудився впродовж свого дотеперішнього життя. Істотним приводом до сьогоднішньої нашої зустрічі не є властиво ота цифра 75 років мого життя, а радше ваша правильна оцінка того Господаря, до якого я 58 років тому зголосився на послугу. Цим господарем (з великої літери) є Слово (теж з великої літери), один з основних чинників ушляхетнювання людства, куди належить теж виховання молодого покоління.

Я служив цьому Господареві — як це висловив відомий вчений Айнштайн, говорячи про себе — не заряди нагород, відзначень, похвал і вирізнень, а з того, що „Єдине, що мене радує — написав він — то, крім моєї праці, моєї скрипки і вітрильника, — **признання** з боку моїх співробітників".

Так і я сьогодні себе мило зобов'язаним від щирого серця подякувати вам усім за вияви вашої прихильности і признання, за ствердження, що я в міру своїх спроможностей сумління послужив своєму Господареві і рідним людям тими засобами, які були мені дані. Тож дозвольте, що я разом з подякою також приєднаюся до вашого звеличання нашого животворчого рідного Слова.

Ваші сьогодні щирі й дружні побажання поставили переді мною високі вимоги: бути здоровим, довго жити і багато писати.

Дякуючи вам так щиро й сердечно, як це ви мені бажали, хотів би я сказати, що готов сповнити ваші вимоги, але наскільки це від мене залежить. Людське життя залежить від Бога, а тим більше, коли воно досягає цифри 75. Отже, все в Божих руках і в Божій волі.

Засадничою справою не є питання **як довго жити** (тобто чинник часу), а **як жити,** тобто чинник якости життя. На мою думку, цей другий чинник **кращий:** Він завжди мені більше відповідав, моїй філософії життя від часу, коли я почав поважно думати про те, що життя не триває вічно. Головне, щоб провести виміряне вам долею життя чесно і гідно, сповнити призначену собі життєву повинність і залишити по собі добру пам'ять, а наскільки можливо, і діла, що пережили б і людину, яка їх довершила.

Я глибоко вдячний Богові, що Він допоміг мені опертися тим отруйним впливам нашого страшного несамовитого сторіччя, які принесли людству стільки терпіння, а разом з тим тяжку духову кризу. Я можу з вдоволенням сказати, що завданням цілого м о г о ж и т т я було дбати, щоб людина була справді людиною, щоб виростала на тепично-моральних засадах християнської науки і не попала в кігті Диявола. Я був учителем, педагогом, а також письменником для молодшого покоління, що поєднує в собі особливості і вчителя й вихователя. Я вчив і провадив інших дорогою, втоптаною нашими попередниками, нашими чесними і побожними предками. Бо є вартості, які ніколи не старіють і ніколи не переходять до категорії пережитків.

Кожна роковинна дата подібна до мильового стовпа при дорозі, що зветься життям. І, як часто буває, втомлений мандрівник, побачивши такого стовпа з виритим на ньому числом, мимоволі зупиняється, щоб хвилину відпочити й оглядається позад себе: скільки ж то дороги я вже перейшов? Чи йшов правильним шляхом, чи не зійшов на манівці? Скільки в мене сил і засобів, щоб дійти до кінцевої мети?

Це момент підсумків й оцінки. Стаю й оглядаюся назад. Перед очима в мене картина й краєвиди моєї молодости — барвисті, радісні, свіжі. Перед очима в мене ущасливлене чарами казок, що не різнилися від реальної дійсности — перші неусвідомлені імпульси писати, святий Миколай з особливим подарунком — оправлений зошит на т. зв. „твори", постать матері, що вечорами читала голосно цікаві повісті з родинної бібліотеки, лектура „Дзвінка", що приходив на моє власне ім'я, спільне перебування під одним дахом з Іваном Франком на тлі чарівної Гуцульщини, перший друкований вірш у „Світ дитини", співпраця з його видавцем Михайлом Таранько, з добрим теоретиком дитячої літератури і редактором „Малих друзів" — Богданом Гошовським, літературні вечори Львівської Студентської громади, розмови з моїм літературним дорадником Володимиром Гнатюком, зустрічі з Богданом Кравцевим, Володимиром Лопушанським, Ігорем Антоничом, навіть марудна, але приємна праця серед народу в читальнях, сільських театрах і хорах, а зокрема перебування серед мальовничої природи, яка поїла душу чарами Божої краси і наливала серце тією поезією, з якої, мов із завороженої криниці, можна черпати думи і настрої все життя.

Сьогодні я стою біля мильового стовпа, на якому видніє цифра „75". Вона говорить, що пройдено досить довгий шлях. Напрошується питання: „Скільки за той час було зроблено? Чи зроблене було правильне, чи узгіднувалося з потребами та ідеалами мого народу, чи послужило хоч цеглиною при здвигненні тієї будівлі, що називається „майбутнє народу"?

Коли питаю свого сумління, воно мені не докоряє ні за недбальство, ні за байдужість. Все роблено з найкращими намірами. Але насувається інше питання: Яка була **користь** з тієї праці, які **плоди** дозріли на тому полі, що на ньому поставила мене орачем і сівачем?

Від появи мого першого друкованого вірша в 1920 р., я ще 19 років прожив на рідній землі. За той час призбирався деякий письменницький доробок з дитячої (а також недитячої) літератури — трохи в журналах, трохи окремими випусками. Все це в під'ярмленій Україні цілковито вилучено з ужитку, і — як я мав нагоду довідатися від декого з тамошніх учителів, що гостили в США — прізвище Завадовича ніде не згадується, такий автор там зовсім незнаний. Цьому зовсім можна не дивуватися, знаючи природу большевизму. Але факт залишається, що 19 років (за вийнятком нечисленних передруків на переселеннях) треба відрахувати — висловлюючись по-бухгалтерськи — до **„втрат".**

Де ж у такому разі шукати „прибутків" (очевидно, не маю на думці матеріяльних)? Чи

в тих 30 роках на переселеннях? Ще найкраще показали себе ті 4 роки, проведені на скитальщині. Всі діти володіли поправно українською мовою, ходили до українських шкіл, не мали теперішніх модерних розваг і могли більше часу присвятити рідній лектурі, що є — як кажуть — виховуванням духа. Ситуація почала поступово змінюватися на гірше по нашім переїзді за океан. Врешті дійшло до такого не то сумного, але й трагічного стану, що його розкриває хоч би такий факт: книжка для дітей, видана 25 років тому накладом 3.000 примірників, ще досі повністю не розпродана — то значить, що пересічно кожного року розходилося її в нашій громаді на переселеннях навіть менше ніж 120 примірників. Журнал „Веселка", що теж 25 років тому почитав заледве з 3 тисячами передплатників, скорчився тепер до півтори тисячі або й менше. В такому самому відношенні проходить поширення книжкових видань для дітей. Тут нема вже ворожого режиму, нема примусу, перешкод, нема покар, ні переслідувань за рідне слово. Але наслідки такі самі. Нема добре діючого апарату, що доносив би книжку до рук читача від видавництва, нема організованого кольпортажу, ні реклями. Завадович, як і його колеги письменники, не має (поза нечисленними вийнятками) доступу до загалу наших дітей. Коли б хто хотів правдиво схарактеризувати цих 30 років знову одним бухгальтерським словом, то це слово **„дефіцит".**

Деякою розрадою для нас може бути хіба факт, що все таки у США й Канаді знаходилося щороку від 2 до 3 тисячі читачів (тепер уже менше) в родинах і школах, які не тільки одержували, але й читали „Веселку" і певну кількість книжечок для дітей. Шкода, що ні „Веселки", ні окремих видань не аналізують наші критики-педагоги чи психологи з соціяльними зацікавленнями під кутом їх впливу на формування характеру, звичок і поведінки читачів. як це роблять американські психологи, розглядаючи, наприклад, серйозні телеспектаклі „Валтонс". Тоді б ми може довідалися б, як добродійно впливають наші видання на юних читачів своїми ідеями, сюжетами, в яких нема злочинства, насильства, жорстокостей, нездорової сензації та різних несамовитостей, якими лубкові американські ілюстровані видання притягають до себе молодь. Щодо мене, то я за 58 років своєї літературної служби рідному народові ні разу не взяв свідомо на себе гріха будь-якого згіршення читача яким-небудь прикладом. У нас на першому місці ідеал любови Бога і батьків, пошани науки, школи, чесної праці, гідного ставлення до ближніх і милосердя — до тварин і всього живого. Отож, **дефіцит не комплетний,** але великий запас енергії і моральних вартостей не використаний.

Це не дуже веселе ствердження, яке доводиться робити, коли я підводжу підсумки свого пройденного шляху, зупинившись біля мильового стовпа. Нагадується Христова притча про сівача, що сіяв зерно і на добрий і на неврожайний ґрунт. Але наша версія може говорити тільки з застереженням про „добрий ґрунт" бо нива не зашумить урожаєм і не порадує серця господаря, коли на ній ростуть лише тут і там поодинокі колоски.

З такими думками біля свого мильового стовпа треба повернутися у протилежний бік, зі сходу на захід сонця і подивитись у майбутнє. Ні, тут майже нічого не видно: краєвид застелює густа заслона мряки, а може сумерків. Тільки тут чи там видно іскри-вогники, що блиснуть і погасають. Це вогники надії — хай марної, несміливої, але все таки надії, що не все втрачено, що ми на переселенні таки не запропастимо рідної мови, не дамо їй наглухо замовкнути і в наших домах, і в церквах, і в громадах, і цим урятуємо честь свого народу. вартість якого чужинці оцінюють по нас. А вже в найгіршім випадку, хтось добуде ці забуті книжки й рукописи з архівів та й перевезе їх у рідний край, коли Україна стане вільною. Так мріяв і Шевченко, коли писав свої думи в снігах Петербурґу.

Тому й, хоч у своєму серці назбиралося чимало песимізму, все таки в ньому жевріє іскра віри в те, що хоч відпаде полова, то здорове зерно залишиться. І хоч в нашому випадку, у емігрантській дилемі „бути чи не бути". вдержатися на поверхні — чи піти на дно, я вже не буду бачити остаточної розв'язки. Я тим більше міг би зважитися залишити молодшим від себе землякам таку пораду:

Не дайте захолонути в своєму серці **любові,** бо тільки любов є джерелом особистих, громадських і християнських чеснот, так само як ненависть є джерелом всесвітнього зла. Без любови немає ідеалів, немає вірности рідному народові, ні рідній Церкві; без любови пропадає національна честь і пошана до всенародних і християнських святощів; без любови забуваються заповіти предків, пропадає предківська мова і духово-моральні скарби, які во-

(Докінчення на стор. 20)

Вшанування Лесі Івасюк

Едмонтон, Альберта

У неділю 28-го червня 1981 року, в по полудневих годинах, в гостиному домі Доні й Дениса Ковалишиних відбулось гостинне прийняття „Опен Гавз" на честь їх мами Лесі Івасюк. Вся ця урочистість розпочалася о годині 2:00 по полудні й продовжувалась до пізньої ночі. Погода була чудова, гості вигідно розміщувались не тільки по кімнатах просторої модерної хати, а також і на дворі, на свіжому повітрі. Чемно й тепло всіх гостей вітали й приймали організатори цієї „оказії" й частували напоями та різними смачними перекусками по вибору гостей — кому, що смакувало. А вибір перекусок і напоїв також, був достатній, нічого не бракувало. Гості приємно гуторили й забавлялися під пильним наглядом головної особи, цього прийняття — Лесі Івасюк.

Належить зазначити, що Леся Івасюк є широкознана й загальношанована, не тільки в Едмонтоні, а далеко й поза Едмонтоном, в Канаді й поза Канадою. Вона має, широке знайомство. Вона є найстаршою дочкою світлої пам'яті Дмитра й Марії Фербеїв, також широкознаних і заслужених українців у Канаді. Леся мало того, що виховувалась у релігійній й національній родині, а й сама з наймолодших років почала цікавитись і брати участь у релігійно-громадському житті, спочатку серед ровесників свого віку, а пізніше й серед старших. З самих наймолодших років належала до українського гуртка при Інституті ім. М. Грушевського. Пізніше навчалась у недільній і рідній школах громади св. Івана. У ранніх роках свого життя вступила до СУМКу й ввесь час активно працювала в цій організації. Вона була одна з перших учительок недільної школи. В 1941 році вступила до відділу Союзу Українок Канади і, в цій організації всі роки активно працювала на різних відповідальних становищах. 1945 року була обрана заступницею голови Союзу Українок Канади. 1971 року, 4-го липня була обрана головою Союзу Українок Канади, де пробула на цій найвищій позиції жіночої організації до 1973 року — до наступного Всеканадського З'їзду СУС. Вона завжди брала активну участь у всіх самостійницьких з'їздах СУС, Конгресах КУК та інших поважних організаціях, як українських, так і неукраїнських. Від 7-го листопада 1975 року є постійною й активною касиркою Комітету Сприяння Державному Центрові Української Народної Республіки. Починаючи від 19-го січня 1969 року є постійною кваліфікованою заповідачкою радіопрограм Західної Єпархії УГПЦ і Складових організацій СУС і на цій позиції (справно володіє двома мовами) є незамінима в Едмонтоні. Щоб не забути, належить згадати, що вона має гарний співучий голос (сопрано) й від наймолодших років постійно співає в катедральному й світському хорах української Православної Громади в Едмонтоні. Коли порахувати дні виступів і вправи цього хору то це буде не зчислиме число днів і годин, які вона витрачає лише в хорі, крім багатьох також не зчислимих годин і днів у інших організаціях при виконанні різних громадських завдань.

За Лесю Івасюк можна дуже багато писати за її церковно-громадську працю. Вона має гарне виховання і є здібна, працьовита й постійно цікавиться культурно-громадським чи державницьким життям Канади й України, а найголовніше багато читає української й не української преси, а це завжди скріплює й підвищує її світогляд у багатогранних справах людського життя.

Вона має донечку, зятя й сина, які виховані в національному й релігійному дусі, мають вищу освіту й володіють обома мовами. В цьому дусі й виховують доня й зять своїх ді-

(Докінчення на ст. 33)

ДВІ НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ В ОРГАНІЗАЦІЙНІЙ ПРАЦІ ВІДДІЛУ ДОНЬКИ УКРАЇНИ В МОНТРЕАЛІ

З газет довідались наші членки про успішну конференцію владик і представників консисторії обох сусідуючих українських православних метрополій Канади й США в малій місцевості, але славному для українців Бавн Бруку й рішили відвідати цей Пентаґон православних українців Америки.

Їхали ще й тому, щоб поклонитися тіням наших предків не лише тим, які знайшли місце вічного спочинку коло того пам'ятника, але й тим, на спомин яких збудовано цю церкву-пам'ятник — а саме в пам'ять жорстокої події штучного голоду в Україні 1933 р., страшного, як тепер прийнято говорити, „Голокосту Українського народу" спричиненого катами большевицького режиму — названого Союзом Соціялістичних Республік.

І ось це місце задумане бути лише цвинтарем стає одним з центрів українського життя. Тут знаходиться приміщення музей, тут зорганізувався український п р а в о славний теологічний відділ університетських студій й тут будується величавий „Дім української культури".

В цей еволюційний спосіб постають величаві споруди, що являються зовнішним оформленням українського духа, який скований, пригноблений у своїй батьківщині шукає доріг себе-вияву й хоче запізнати світ із своєю своєрідною українською ідентичністю, щоби як прийде підповідний час, чи то еволюційною дорогою, чи в революційній стихії — міжнародні політичні чинники сприяли б створенні самостійної, соборної української держави.

16-го травня 1981 року заїхав наш автобус на призначений час, о годині 6-ій вечора перед церкву-пам'ятник Св. Андрея Первозванного. Вечеря-бенкет була вже готова. Зустріли нас: всечесний отець Франко Істочин — декан теологічного факультету, пані Валя Кузьмич — голова Об'єднання Українських Православних Сестрицтв, пані Рая Хейник — голова місцевого відділу Православного Сестрицтва, пані Юлія й Володимир Безсонові — знанні підприємці місцевого виконання надгробників, пані Олександра Бражник, пані Катя Гуцул, пані Тетяна Дзвін, пані Грибович, члени головної управи об'єднання й інші, яких імена я не запам'ятала.

Пізнали ти також шановного пана Кузьмича — мужа голови Об'єднання Сестрицтв, який подарував на наше прийняття власного виробу вино, на пляшках якого видніли офіційні етикети з іменем його винярні.

Підчас вечері слідували слова щирих привітів і виміна подаруків — книжок. Ми подарували книжки Зені Кейван „Greated Then Kings" Об'єднанню й місцевому відділові П. С., а пані Валя Кузьмич вручила нам пару книжок Людмили Коваленко, О. Кобець і кілька примірників журналу „Віра".

Отець Франко Істочин у своєму слові передав для нас благословення Митрополита Мстислава, який відбував службову поїздку до Чікаґо, а пані В. Кузьмич згадала про приїзд нашої голови централі, пані Надії Боднар, на їхній крайовий з'їзд.

В милій й товариській атмосфері час скоро минав. — Деякі наші членки поспішили на на вечірню, якої час о. Франка пересунув на годину пізніше.

В неділю раненько членки оглядали пам'ятники на могилах тут спочилих і кожна шукала могилки когось їй знаного. До таких могил належали: могила митрополита Йоана Теодоровича, могила президента Андрія Лівицького й його дружини, Бориса Мартоса — преміер-міністра Директорії УНР 1919 р. Всіх

У поході зложення вінка спочилим тут предкам та жертвам штучного голоду в Україні 1933 р. Перша зліва направо авторка репортажу пані Галина Сенишин з вінком на руці.

дуже розчулив пам'ятник на могилі всім знаного Миколи Понеділка — посмертна маска зі словами „не будіть мене"... Статуя козака на могилі скульптора Мухина відрізнялася від інших і приманювала відвідувачів. — Але час минав і треба було спішитись на Службу Божу. Наші хористки долучились до співу місцевого хору. Після Служби Божої, на закінчення якої виголосив отець Франко сердечні слова привіту й обзнайомив всіх парафіян про ціль нашої прогульки й всі присутні разом з нами рушили величавим походом в супроводі духовенства й прапороносців до пропам'ятного Хреста, у підніжжя якого знаходиться плита з першого надгробника могили сл. п. голови Директорії й Отамана українських військ Симона Петлюри привезена з Парижу, де саме й зложили ми вінок з маків, блаватів й роменів. Тут була відправлена панахида за всіх борців за волю України, як також і за жертви Голокосту України 1933 року. — Опісля оглянули ми музей, який знаходиться в підвалі Церкви-Пам'ятника, відвідали дім теологічних студій, де всі пояснення давав проф. І. І. Коровицький й Дім Культури, куди супроваджав нас і подавав деталі будови — пан Володимир Безсанів.

І ось місце задумане бути лише цвинтаром, хоч і навіває якусь ностальгію, смуток, а заразом наповняє нас гордістю, а здвигнений „Дім Культури" й теологічні студії дають запоруку дальшого розвитку українського культурно-релігійного осередку етнічної української групи в США.

Після смачної перекуски був час відіжджати, бо плянували поступити на Союзівку — літню оселю Українського Народнього Союзу, там переночувати, а відтак повертатись домів.

Хоч і коротко-триваючі відвідини в Бавн Бруку, але сприйняте враження залишиться на довгі-довгі роки. Ми всі вдячні тим, що нас так по рідному, сердечно приймали, а найбільше панству Юлії й Володимирові Безсоновим, які дорогою моєї персональної приязни, зайнялися господарською, утяжливою сторінкою нашого приємного часу.

З нагоди наших відвідин зложили ми пожертви: на потреби Церкви-Пам'ятника —$100,-00, на музей $50.00 і на теологічні студії св. Софії $50.00.

Придбання історичного альманаху „Червоної Калини" 1923 - 39 років.

Заки приступлю до властивої теми хочу дещо згадати про значіння слова „альманах", як також дещо з історії альманахів.

Слово „альманах" походить від арабського слова й складається з двох слів: аль — означає час і манах — це міра. Отже це міра часу, чи відзеркалювання часу.

За давніх часів прийнято уживати цей вираз на означення календарів-довідників. Предсказувано погоду, урожай, а відтак додавано збірки літературних творів, віршів, оповідань й навіть коротких повістей відповідно до даного часу й тимсамим такі альманахи стали літописами даного періоду.

В Україні, в період переслідування українського слова в 19-му й на початку 20-го століття такі альманахи відіграли дуже велику ролю, бо обзнайомлювали суспільство з літературними творами українських письменників, які в інший спосіб не могли б побачити денного світла.

В 20-их і 40-их роках 19-го століття були друковані в Україні такі альманахи: Український Альманах, Русалка Дністрова, Ластівка, Молодик. В другій половині 19-го століття й на початку 20-го появилися: „Рада", „Нива", „Дністрянка", „Перший Вінок", „Нова Рада". З більшого числа альманахів видно, що вони стали виразником відповідного оточення, відповідних літературних чи політичних напрямків. Альманах „Перший вінок", який був виданий коштом і заходом Наталії Кобринської й Олени Пчілки відограв велику ролю в розвитку жіночого руху в Україні.

Після Першої Світової війни зорганізовано у Львові видавництво „Червоної Калини", якого завданням було збирати всі факти й спомини про визвольні змагання нашого народу. Ось так почали появлятися щорічні Альманахи „Червоної Калини".

Сьогодні ці томи альманаху служать літописом минувшої, героїчної доби, коли саме наш нарід боровся й старався здобути свою самостойну державу. Ці записані факти служать і надалі будуть служити наступним поколінням джерельним матеріялом для відповідних студій даної доби.

10. 6. 81 року на піврічних зборах нашого відділу відбулось святочне передання шіснадцять-річного, унікального екземпляру Альманаху „Червоної Калини" оправленого в тверді окладинки в 12-ох томах. Вони були зв'язані вишиваним рушником, а коло них на столі розложено різні примірники сучасних альманахів. На окладинках деяких видніло лише ім'я „Календар", оминаючи цю символічну назву „альманах", яка кладе натиск на змістовну частину

книжки, бо назва „календар" обнижує поняття й творить цю книжку однорічної підручної вартости.

Варто підкреслити потрійне значення цеї події: 1). Альманах „Червоної Калини" це дуже рідкіста в цьому часі збірка. Видана у Львові, далеко від берегів цього континенту й з кожним роком його вартість збільшується для знавців, колекторів, дослідників, а факт, що його примірники, які залишилися в краю попали на заборонену листу книжок і були знищені — збільшує свідомість його вартости. 2). Власником цього альманаху був п. Яким Редчук, український емігрант до Канади, який брав активну участь в визвольних змаганнях, опинився на чужині, далеко від свого народу й хоч знайшовся в тяжких умовинах нового поселення на чужині, але ставив вартість книжки вижче матеріяльних здобутків, виписував ці альманахи й розповсюджував їх поміж своїми краянами, що більше коли всі трактували ці примірники як щось тимчасове — однорічне, він в тих скрутних часах депресії їх беріг, старанно оправляв, як дорогоцінну вартісну й унікальну річ, бо був свідомий, що в цих книгах був літопис визвольних змагань України. 3). Остаточно хочу підкреслити, як це гарно, що цей Альманах „Червоної Калини" залишається саме у нас, бо його власник — Яків Редчук — один з членів основоположників громади Св. Софії й теперішний одинокий свідок початків організування й будови нашої православної парафії в Монтреалі. Отже з гордістю перебрали ми цей унікальний збірник після символічного вручення тих томів паном Я. Редчуком нашій теперішній голові пані Е. Підвисоцькій, а вона передала їх бібліотекарці пані

Придбання Альманаху „Червоної Калини"

В. Маланчук для перехову в нашій бібліотеці й для ужитку зацікавлених читачів.

Льотерію для здобуття фондів на закуп цього альманаху зорганізували пані: В. Вавер-чак, А. Ковальчук, Г. Сенишин і В. Маланчук.

Галина Сенишин.

Запрошуємо на сумківський ювілей

Ювілей з нагоди 50-ліття Союзу Української Молоді Канади на Британську Колюмбію відбудеться 17 і 18 жовтня 1981 р. при громаді

УПЦеркви, 154 — E, 10 th Ave. Ванкувер

у суботу, о год. 7:00 вечора. Бенкет, програма і забава. У неділю, о год. 10:00 ранку Богослужения, обід і програма.

Запрошуємо усіх бувших і теперішніх сумківців прибути. За білетами зголошуйтесь до 581-4757, або 298-5246.

С. Лебедович, голова. **К. Демйон,** секр.

ПРОСИМО ДОДАТИ

До звіту річних зборів відділу Комітет Українок Канади у Вінніпегу, який був поміщений в числі 9 на стор. 26 просимо додати:

Анна Каптій, представниця до Інституту сліпих, Стефанія Білей (замість Бабій) кор. секретарка.

Новообрана голова Докія Черевик висловила подяку уступаючій голові Марті Левицькій-Костюк та всім членкам за їх успішну працю в минулому році та закликала до дальшої дружньої праці на користь української спільноти в Канаді.

Збори пройшли в прийязній атмосфері, які закінчено молитвою.

Галина Онуфрійчук, прес. реф.

Хіба не любов усе єднає, будує, творить, подібно до того, як ворожість руйнує?

Яку мету має Міжнародній Рік Немічної Людини?

1. Завданням проголошеного року є помагати немічним та ушкодженим л ю д я м в їхньому фізичному і психологічному пристосуванню до суспільства.

2. Вкладати всі народні й міжнародні зусилля, щоб забезпечити добру допомогу, навчання, нагляд і пораду, і приступними засобами та нагодами допомогти їм увійти та жити й працювати.

Як ця комісія плянує осягнути цю мету, яка вимагає участи, зусиль та праці всього суспільства?

1. Спроба знайти розв'язку до проблеми цим потребуючим особам, не легка. Потрібно заохочувати і піддержувати проєкти та розсліди, які б улегшили практичну (ділову) участь калікам у щоденному житті. Наприклад — доступ до публичних будинків, — більш практична система транспортації, тощо.

2. Навчати та інформувати публику, що немічні і каліки мають право брати участь і співпрацювати у різних економічного, соціяльного та політичного життя.

3. Підсилити і запровадити всі старання, щоб забезпечити людей від ушкодження і каліцтва, і поширити програму для немічних.

Чи ви можете більше розказати в деталях дещо про немічних осіб? Кілько їх є? Чому, чи як вони попали в такий жалісний стан?

1. Найбільше трапляються випадки в дома. 20 мільйонів людей річно мають нещасні випадки вдома, і сто тисяч лишаються невилічимі, остаються немічні.

2. Випадки на шляху, на дорозі, автами — 10 мільйонів річно лишаються серйозно покалічені, і часто мають ушкоджений мозок, або мусять ампутувати ногу чи руку, інші попадають в параліж, тощо.

3. Хвороба — різні серйозні (важливі) хвороби поширюються і спричинюють каліцтво. Наприклад: 20 мільйонів людей мають хворобу „Липросі" (проказу). Інші проблеми: через недоїдання і хронічний брак вітамінів, 250 дітей у бідних країнах тратять зір і сліпнуть. Сліпих людей на світі нараховується около 15 мільйонів.

4. 70 мільйонів людей недочувають, зовсім глухі. Ушкоджений мозок — 15 мільйонів. Багато людей хворують на серцеві недуги, особливо у тих частинах світу де є достатки. Війна залишає трагічний наслідок немічних каліків. Загальна проблема все стає гіршою, бо число немічних все збільшується. Світове населення зростає. Продукція поживи зменшується. Більше і більше авт уживається, які спричинюють більше випадків. — Це головні причини.

5. В Канаді нараховується поверх 2 мільйони людей, які мають якусь неміч, а більш чим 700,000 були серйозно або цілком ушкоджені і не можуть зовсім функціонувати — у праці, чи вдома, — не можуть самі вдягатися, їсти, митись, бачити, чути, або говорити.

Які труднощі приковують інвалідів та ушкоджених до стану, якого вони стають безрадні? Дуже часто немічна людина могла б функціонувати ефективно, як би окруження було припасоване до її потреб. Наприклад: людина на кріслі з колесами має проблеми з килимами на підлозі, або в хаті завузькі коридори, а відтак сходи і сходи її затримують від руху, це все справу погіршує, коли людина не може бути рухома, бо оточення не пристосоване до її потреб.

Труднощів є багато: наприклад доступ до науки, доступ до транспортації, улаштування домашнього приміщення, доступ до ринку праці, до суспільних засобів-вигод („фесілітіс"), доступ до медичної та соціяльної допомоги.

Які заходи робляться, щоб улкшити деякі проблеми та здобути взаєморозуміння про потреби і можливості допомогти немічним людям?

1. Плянується поширити загальні інформації про потреби ушкодженим особам і про програму та діяльність в цьому році.

2. Заохочувати публику брати участь у наміченій програмі, і в багатозначні національні події, які проєктуються цього року.

3. Закликати працедавців, щоб вони відкрили можливості при своїх підприємствах і дали нагоду калікам при праці заробити собі на життєві потреби.

4. Поліпшити доступ до суспільної допомоги.

Додаткові інформації до моєї доповіді про Міжнародний Рік Немічної Людини, яка була виголошена на Окружнім З'їзді С.У.К. у Лондон, Онт. 4-го квітня, 1981. Питання ставила Маруся Гладиш з Віндзор, Онт. — а відповіді давала Галина Сенишин з Монтреалу.

Доповідь опрацювала **Галина Мельник**
Торонто, квітень, 1981

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ОСІНЬ ТАКА МИЛА...

Осінь така мила,
осінь
славна.
Осінь матусі їсти несе:
Борщик у горщику,
кашка у жменьці,
скибка у пазусі,
грушки в хвартушку.

П. Тичина.

КАЗКА ПРО УДАЧУ І НЕВДАЧУ

Був собі Івань, убогий хлопчина, і пішов він від батька-матері в світ долі шукати.

Іде він дорогою, а назустріч йому Невдача.

— Куди йдеш, хлопче? — питає.

— Іду в світ долі шукати.

— Ти послухай мене, не йди! Ось тобі від мене підмога, сотня карбованців. Вертайся додому — грошей стане надовго і для тебе і для батька-матері.

Подякував Івась за подарунок, заховав гроші з вузликом у пазуху і пустився додому. Стало сонце припікати, захотілось пити. Аж ось і річка, погожа вода протікає попід самий місток. Івась схилився, щоб зачерпнути води, а вузлик із грішми висунувся з-за пазухи та й упав у глибінь.

З порожніми руками вернувся Івась додому, на голод і нестаток. А за кілька днів він знов вибрався в світ долі шукати.

Стрічає його та сама Невдача. Вона не впізнала його.

— Куди йдеш, хлопче?

— У світ долі шукати.

— Ось на тобі сотню карбованців! Вертайся додому, буде для тебе, буде й для батька-матері.

Поклав Івась гроші в хусточку, поклонився та й іде додому. Коло полудня стало жарко, він і звернув до річки води напитися. Видобув гроші з пазухи, поклав оподалік від берега і пішов пити.

Напився, дивиться, а ворон тимчасом ухопив вузлика з грішми і поніс його в дзьобі понад поле...

От тобі подарунки від Невдачі!

Знов з порожніми руками вернувся Івась додому. Та кого голод і нестатки не вижене з хати?

За кілька днів пішов Івась утретє долі шукати. Іде він дорогою, аж назустріч йому Удача.

— Куди йдеш, хлопче?

— У світ долі шукати, — відповідає Івась.

Удача пошукала в кишені і дала йому одного карбованця.

— Ось тобі карбованець, більше не маю. Хай тобі Бог допомагає в дорозі!

Подякував Івась за подарунок і думає собі: „Невелика користь з одного карбованця, але спасибі й за те. Куплю батькові-матері трохи харчів, занесу додому, а тоді вже піду в світ.

Пішов у місто і бачить: на базарі продають рибу.

— Ось я куплю матері риби, щоб наварили юшки, — подумав Івась і купив рибу.

Загорнув її в лопуховий листок і пустився додому.

Дорога випала йому лісом. Іде Івась лісовою стежкою, слухає шуму дерев і шепоче собі молитву. Аж гуп! — на галузці тернини висить вузлик. Він до вузлика, а це та сотня карбованців, що її забрав був у нього ворон.

Зрадів Івась, усяв гроші і приходить додому.

— Нате, мамо, рибу, наваріть юшки, бо в нас сьогодні велике свято: я приніс сотню карбованців. Буде за що жити і вам, і татові, і мені.

Мати взяли рибу, випатрошили її, а в її шлунку найшли вузлик з грошима. Це ті сто карбованців, що були впали Івасеві до річки, а риба їх проковтнула.

Не треба вже було Івасеві йти в світ долі шукати. Прикупив собі поля, поставив нову хату й завів господарство і зажив з своїми батьками побожно й щасливо.

Бо йому одним карбованцем помогла Удача.

Переказав **Р. Завадович.**

RE: 90TH ANNIVERSARY OF SETTLEMENT AND UKRAINIAN CONTRIBUTIONS TO CANADA

By Sen. Paul Yuzyk

The celebration of the 90th anniversary of Ukrainian settlement in Canada should remind Canadians that Ukrainians have deep roots in this country. When the first Ukrainian settlers, Iwan Pylypiw and Wasyl Eleniak first set foot in "the promised land" in September 1891, which soon stimulated the mass immigration and settlement of Ukrainians in our country, it was 24 years after the Confederation had made Canada a state of six years after the completion of the Canadian Pacific Railway, which united the new Canadian West with eastern Canada. It was the vigorous campaign of the Canadian government, together with the CPR, that lured the Ukrainian peasants from Galicia and Bukovyna, attracting nearly 200,000 before World War I. They settled for the most part on virgin soil in the wilderness of Manitoba, Saskatchewan and Alberta, bringing under cultivation millions of acres of land, civilization and prosperity to these vast regions. These pioneers and their descendants, who today number about three-quarters of a million, have subsequently made significant contributions to every aspect of Canadian life. Together with the Anglo-Celts and the French, th Ukrainians are co-builders of western Canada.

In the short time at my disposal, it will not be possible for me to present an adequate account of the achievements of this dynamic ethno-cultural group in all walks of Canadian life. Anyone who is interested can find the information in several books, published in English. Today, I shall confine my remarks to the achievements in the political and military spheres.

INVOLVEMENT IN POLITICS

Perhaps the most important criterion of the integration of any group into Canadian society and life is its active participation in politics and public life. In this respect the Ukrainians are far in advance of many other ethnic groups. This can be explained by at least four factors;

1) The Ukrainians settled in compact communities in the rural areas, and generally in towns and cities, thus being in a strong position to elect their own candidates; 2) In Ukraine, they had been oppressed by foreign rule, which manipulated elections and deprived them of representation in Parliament; here they possessed complete freedom and the opportunities were open to them; 3) They were anxious to prove that they were active, rather than passive, citizens in politics; and 4) Discrimination and prejudices demonstrated by some segments of the British populations served to spur them to political activity and participation in municipal, provincial and federal elections.

The Ukrainians first started at the lowest rung of the political ladder, in municipal affairs, which was a school for higher politics. The first Ukrainian reeve was elected in 1908; he was Ivan Storoschuk for the Stuartburn Municipality in southeastern Manitoba. Ever since, they have been electing hundreds of reeves and councillors in many of the municipalities of Manitoba, Saskatchewan, Alberta and British Columbia, as well as Ontario. Besides aldermen and school trustees in several cities in Canada, several Ukrainian Canadians have been elected as mayors, e. g. William Hawrelak of Edmonton, who in 1956 was president of the Canadian Federation of Mayors; Stephan Juba of Winnipeg, elected 10 times, twice by acclamation; Michael Patrick of Windsor, Ont.; Peter Ratuski of Kenora, Ont.; and others.

To date, there have been 89 Ukrainian members of the provincial legislative assemblies, some having been re-elected many times, and many of whom have served as cabinet ministers. The first parliamentarian of Ukrainian origin to be elected in Canada was William Shandro, in 1913, as a Liberal for the Vegreville constituency to the Alberta Legislative Assembly. The first Ukrainian woman legislator was a lawyer, Mary Batten (nee Fodchuk), a Liberal from Humboldt, Sask., (1956 - 64), who subsequently became a judge. A record in parliamentary service was established by Nicholas V. Bachynsky, first elected in 1922 in the Manitoba riding of Fisher, which he served as a Liberal for 34 years; for

several years he was deputy-speaker and the last two years speaker of the provincial house, retiring in 1956.

So far, there have been 19 provincial ministers of Ukrainian ancestry from Saskatchewan, Alberta, Manitoba and Ontario. John Yaremko, a Toronto barrister, has the longest record, having been, successively, minister of transport, citizenship, provincial secretary, public welfare and solicitor general in the Conservative government of Ontario from 1958 to 1974.

At present there are five provincial cabinet ministers: Nick Leluk, recently appointed minister of correctional services in the Ontario Conservative government; Roy Romanow, attorney-general and deputy premier in the Saskatchewan NDP government (together with the Federal Minister of Justice Jean Chretien, a French Canadian, he recently represented the provinces in the constitutional debate in their tour of Canada, — (the press dubbed them "the toque and Uke team,") and the following in the Alberta Conservative government: Julian J. G. Koziak, minister of consumer and corporate affairs; Peter Trynchy, minister of recreation and parks; and W. Bill Diachuk, minister responsible for workers' health, safety and compensation.

Representation of Ukrainians in federal politics was not achieved until 1925, when Michael Luchkowich, an American-born teacher, was elected to represent the Vegreville constituency in Alberta. Since that time 26 Ukrainians have served in the House of Commons. Of these, four have attained cabinet portfolios: Michael Starr, former mayor and businessman of Oshawa, Ont., served as minister of labor from 1957 to 1963 in the Conservative government of Prime Minister John G. Diefenbaker; Norman A. Cafik, a publisher, of Pickering, Ont., was minister of state responsible for multiculturalism (1977 - 79) in the Liberal government of Prime Minister P. E. Trudeau; Ramon J. Hnatyshyn, son of a senator,, a barrister, of Saskatoon was minister of energy, mines and resources; and Steven E. Paproski, a sales manager of Edmonton, was minister of state of fitness and amateur sport and multiculturalism in the Conservative government of Prime Minister Joe Clark in 1979.

There have been five members to the Canadian Senate, the first being William M. Wall (Wolochatiuk), a Liberal, a high school principal from Winnipeg (1955 - 62); John Hnatyshyn, Progressive Conservative, a barrister from Saskatoon (1958 - 67); this writer (Paul Yuzyk), professor of history in Winnipeg, since 1963; John Ewasew, barrister of Montreal, a Liberal, (1976 - 78); and Martha Bielish, a teacher and farmer, a Progressive Conservative from Warspite, Alta.

Thus at the time of the 90th anniversary of Ukrainian settlement in Canada, the Ukrainians have a roster of 89 provincial members, 26 federal members, and five senators, for a total of 120 parliamentarians.

A very significant achievement in the political sphere was the appointment of Dr. Stephen Worobetz, a physician from Saskatoon, as the lieutenant-governor of Saskatchewan (1969 - 76). Prime Minister Trudeau stated that this was a tribute to the Ukrainians for their contributions to Canada.

SERVICE TO THE COUNTRY

As Canadians of Ukrainian origin have been graduating from colleges, universities, technical and vocational schools, and other educational institutions, they have been increasingly entering the administrative branches of the federal, provincial and municipal governments. Being about 85 percent Canadian-born, producing many excellent students for over three generations and having highly qualified specialists among the newcomers, they are found in almost every department of the federal and provincial civil services and government bodies. It would be a long list if all the judges, magistrates and top civil servants were named.

The real test of loyalty and active citizenship is brought out when a country finds itself in a crisis or at war. An estimated 10,000 (a high percentage) were in the ranks of the Canadian army during World War I; many gave their lives for their adopted country, and Philip Konowal received the highest award for valor in the British Commonwealth, the Victoria Cross. During World War II, the Ukrainians were no longer regarded with suspicion, but as full-fledged Canadian citizens; over 40,000, predominantly Canadian-born, served in the Canadian Army, Navy and Air Force, which was a proportionately higher number than the Canadian average; among them were many officers, NCOs and winners of medals for bravery, thousands having paid the supreme sacrifice. Being an integral part of the Canadian population, Ukrainian Canadians participated with the Canadian forces fighting in the Korean War and are active in the

military forces wherever they serve Canada in defense of freedom, democracy and peace.

MISSION OF UKRAINIAN CANADIANS

Ninety years ago the Ukrainians came to this land of freedom. Having faith in God and in Canada, they have given their best, as constructive citizens, to make Canada a greater and a better place to live in. Above all, the Ukrainian Canadians cherish the freedom and democracy of this country, which their compatriots in the land of their origin, Ukraine, have not enjoyed for over two centuries, except for the brief interval of the Ukrainian state, (1917 - 21)). Ukrainian freedom and democracy were destroyed by the false propaganda and military forces of the Soviet Russian Communist dictatorship, which has become the largest colonial power in the world, having designs upon Canada. Ever aware of the catastrophe that befell Ukraine, the Ukrainian Canadians have constantly been alerting the public and informing the Canadian government that Soviet Russian Communism is engaged in subtly undermining our democratic institutions and freedom, as was disclosed by the former Soviet agent, Ihor Gouzenko after World War II. Canadians are warned that constant vigilance is necessary in order to preserve our way of life. The defense of freedom and democracy must always be the cornerstone of Canadian foreign policy, in which, because of their background, the Ukrainian Canadians are playing an increasing role; for several years delegations to the United Nations and NATO have included them as members.

The mission of the Ukrainian Canadians also includes the perpetuation of the consciousness of cultural values in the development of the Canadian nation. Their fate is bound with the fate of the non-British and non-French element of the Canadian population, known often as the "third element," which today forms almost one-third of the Canadian population. The melting theory with its colorless uniformity has been rejected by Canadian governments for a "mosaic-type" of Canadian culture, based on the voluntary integration of the best elements of the culture of each of the ethnic groups, as partners. This is the multicultural concept of the Canadian nation, which was recognized by the federal government and Parliament on October 8, 1971, and by several provincial governments, notably Alberta. This identity maintains the dignity of the individual and the ethnic group, assuring the unity of the country. It is as leaders and part of the "third element" that the Ukrainian Canadians will continue to make important contributions to Canada.

Of the various expressions about the concept of the Canadian nation, the words of the late Prime Minister John G. Diefenbaker, a staunch friend and defender of the rights of the Ukrainians in Canada and the freedom of Ukraine, ring out unforgettably.

"I liken Canada to a garden... A mosaic is a static thing with each element separate and divided from others. Canada is not that kind of country. Neither is it a melting-pot in which the individuality of each element is destroyed in order to produce a new and totally different element. It is rather a garden into which has been transplanted the hardiest and brightest flowers from many lands, each retaining in its new environment the best of the qualities for which it was loved and prized in its native land".

One of these hardy and colorful flowers that has taken firm root in the Canadian garden has come from Ukraine. On the occasion of the 90th anniversary of Ukrainian settlement in Canada, we pay tribute to and salute the pioneers who have planted this flourishing flower, adding beauty to Canada and bringing happiness to millions of Canadian citizens.

The Ukrainian Weekly

НОВІ КНИЖКИ ДЛЯ ДОМУ І ХАТИ

КАЛЕНДАР УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ НА 1982, ціна $4.00
багато ілюстрований виховний посібник.

Д. Гуменна: ВНУКИ СТОЛІТНЬОГО ЗАПОРОЖЦЯ $5.00
Збірка оповідань.

О. Бердник: ЗОРЯНИЙ КОРСАР $9.00
Фантастична повість.

В. Барагура: МЕЧ І КНИГА $6.00
Біографічні оповідання.

УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ $22.00
Збірник виховних матеріялів.

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ $8.00
Есеї і антологія про українську дитину.

КАТАЛОГ НАШИХ ВИДАНЬ.

Замовлення прошу слати на адресу:

ГУРТОК ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ
16 Rivercrest Road
Toronto, Ontari M6S 4H3
Tel. 769-2535

НА ПРОЩАННЯ

„Прощай, Волинь, прощай, улюблений куточок" — Леся Українка

Розсталися ми без прощання, бо через близькість фронту і під примусом ворога ми залишили тебе, наша улюблена Батьківщино. Це було напередодні нашого Нового Року 1943-го. З великого поспіху ми не знали, що взяти з дому. Всього було жаль, ми думали, що за кілька днів знову вернемося додому. Зо смутком ми дивилися на все, що було в хаті, а найбільше сумував на прив'язі наш пес Рекс. Я підійшла до нього, погладила його по голові й сказала, що незабаром повернемося. Не знаю, чи він мене зрозумів, але я так сказала до нього...

Вантажні вагони, в які нас загнали, були брудні й непривітні. Небо покрилося темними хмарами і здавалося, що й людей ніде не було лише ті, яким наказано виїздити, а вони також не виходили з вагонів.

Тієї ночі ніхто з нас не спав, ми чули, як жалісно скавулів наш Рекс, а тому вранці й попросила вартових, щоб дозволили мені піти й покормити пса та пустити його на волю. І вартові дозволили. Я знайшла в шафі хліб, молоко і винесла псові. Він кинувся до мене, жалісно скавулів, лизав мої руки, але до їжі не торкнувся. Він наче просив мене взяти його з собою. Я стояла ніби непритомна, рясні сльози текли по моєму обличчі, падаючи на сніг. Із стодоли вийшов Сергій, який у нас працював. Я просила його, щоб він доглянув Рекса, а коли потяг рушить, щоб звільнив його з прив'язі. А коли б ми не вернулися, то щоб усе, що в нас є, забрав собі. Я ще раз востаннє подивилася на наш дім, в якому родилася і в якому пройшли мої дитячі роки. Глибокий біль тиснув моє серце. Я пройшла через подвір'я, затрималася в хвіртці й перехрестилася, бо так завжди навчала нас мама, коли випроваджувала когось зо своїх дітей в дорогу, або коли чекали на нас, як ми під соснами, які росли біля нашої хвіртки, поверталися з дороги.

Так, скільки разів ти чекала нас, дорога і незабутня Мамо?... Тепер ми вирушали в далекий навідомий світ, один ворог нас віз, а другий наздоганяв. Перейшли ми ціле лихоліття війни, не маючи даху над головою, а все в мандрах далі і далі на захід.

Затихли постріли гармат, літаки перестали вкривати небо, а зла доля закинула нас в перехідні табори. Одні там чекали, що щось зміниться і ми повернемося до свого дому, інші знову мріяли про виїзд за океан.

І ось поволі почалася еміграція. Після кількох років життя в таборах, ми весною 1949 року востаннє попрощалися з Европою. З Мюнхену, в Німеччині, ми прилетіли до Монтреалу, в Канаді, а звідти потягом поїхали до Манітоби. Нова країна нашого поселення привітно нас прийняла, але спочатку довелося пережити чимало різних труднощів.

Пройшли роки і час загоїв наші рани так, як він гоїть усе. Збільшилися наші родини, а з тим усім збільшилися також наші різні клопоти та журба. А найбільшою нашою турботою було те, щоб прищепити дітям любов до свого народу, щоб вони зберегли свою мову. Тому на чужій землі ми поринули в народню працю, працювали в школі, влаштовували концерти, піклувалися про молодь. Усе те, що ми в пам'яті привезли з рідного краю, ми сіяли тут між молоддю на вільній землі Канади.

Роки проминули, ніби сон, але моїми думками я завжди верталася до тебе, моя рідна хатино. А зокрема линула до тебе думками весною, коли я знала, що там біля мого вікна зацвітав бузок, а в ньому збудував собі кубло соловейко. Думала і заздрила тобі, соловейку, що ти кожної весни прилітав під моє вікно, а я не могла того зробити. І думала: „Чому ж Ти, Боже, не дав мені крил, щоб я могла злинути до свого Рідного Краю?"

Несподівано почали приходити вісточки з України. Чим більше було тих вістей, тим сумніше ставало на серці. Ми довідалися, що наш дім знищили, а ми не могли його захистити, на нашій землі загосподарилися чужі люди. Багато рясних сліз я пролила над тими тяжкими рядками. Як багато ми стратили всього, і як багато ворог в нас відібрав.

Знову завітала весна і наближався Великдень. Я думала, чи буде ще коли в моєму житті та радісна хвилина, коли я, хоча не на своїй землі, але в своїй рідній церкві почую отой величавий спів: — Христос Вонскрес? На жаль, і ця надія розвіялася, бо якраз цієї весни ворожа рука спалила нашу дорогу святиню. Стояла вона в лісі далеко від головного шляху і від села Ромашківки. Перестояла всі лихоліття, які пройшли на нашій землі, бувши ніби той мовчазний свідок нашої слави і нашої руїни. До неї везла мене моя покійна ненька малим немовлям, щоб охрестити, потім водила

за руку молитися, там також є могила мого батька. Ми щонеділі бігли з братом на могилу батька, щоб занести йому квіти, а віддаль від нас була — п'ять кілометрів.

По Службі Божій наш добрий отець Дмитро Чирський сідав з нами на лавочці біля татової могили, щоб відпочити, а над могильним хрестом схилялася червона калина. Він навчав нас, розповідав різні минулі події історії, а зокрема про те, хто і коли побудував оту нашу святиню, яка стоїть між багатьма козацькими могилами, які тут усюди порозкидані ще з часів козаччини. Тепер церква була належно утримувана, завжди насвіжо помальована, стежки до неї висипані свіжим піском. Отець Дмитро показував нам усе довкілля рукою і казав: „А в тих могилах спочивають найкращі сини України, які боролися з турками й татарами". Тут, де стоїть наша церква, колись ріс величезний дуб, якого при будові церкви зрізали. Тоді наша церква ще була в селі Ромашківці.

Одного дня гайовий, що пильнував лісу, прийшов до священика і сказав, що на козацькому цвинтарі, в лісі на пеньку хтось поклав ікону Божої Матері. Це було дуже давно й ніхто не пам'ятає прізвища того священика. Але люди з процесією перенесли ікону до церкви в селі. Коли ж вони в неділю прийшли знову до своєї церкви, то побачили, що ікони там немає. Люди думали, що її хтось украв. І виявилося, що ця ікона знову лежала в лісі на пеньку на тому самому місці, де вона й була.

Ікону знову перенесли з процесією до церкви в селі, але щоб хтось її тут не взяв, поставили варту. А на ранок побачили, що ікони в церкві немає, вона знову лежала в лісі на пеньку. Але ось несподівано вийшла невелика хмарка, в ній загриміло, засяяла блискавка і грім запалив церкву. Це сталося так раптово, що люди не були спроможні погасити, нічого також з церкви не врятували. Ікона ж лишилася в лісі на пеньку цілою.

Це був дуже важкий час для ромашківців, де було найбільше малоземельних мешканців. Їм важко було спромогтися на нову церкву, але з вірою, що Бог їм поможе, вони прийнялися за будову. І незабаром на тому самому місці в лісі між козацькими могилами виросла нова святиня. З допомогою прийшли сусідні села. Чудове положення в глибині лісу, тиша буйної зелені притягали до храму багато богомільців з усіх довколішніх сіл. Перед іконою Божої Матері постійно горіло багато свічок.

За старанням о. Дм. Чирського церква була розмальована в українському стилі. Розмалював її наш славний маляр-іконописець Дублянський. Пам'ятаю, як він з міста Луцька пішотою йшов до нас 30 кілометрів. На плечах у мішку ніс усе своє малярське приладдя. Затримувався в нас, ночував, а вранці йшов ще п'ять кілометрів до церкви. Тоді він по всій Волині малював ікони до церков і робив це за дуже мале винагородженя.

У тій чудово розмальованій церкві о. Дм. Чирський відправляв Службу Божу українською мовою, що дуже несподобалося тодішній польській владі. Тому польська влада наказала о. Дм. Чирському щотижня, кожної середи зголошуватися до староства в Луцьку. Інколи він повертався дуже втомлений, заходив до нас, відпочивав, ми його гостили, чим могли, а потім він далі йшов до своєї парафії.

Запалилася війна 1939-го року і падіння Польщі звільнило о. Чирського від придуманих тортур. До нас прийшли інші поневолювачі. Я не пригадую місяця, але пригадую, що це було взимку. В неділю, як завжди, я побігла до церкви. Службу Божу служив о. Чирський і служив якось дуже сумовито, а той його сум падав на всіх присутніх там людей. Надворі падав тихий сніг, а ліс навколо шумів, ніби візуючи якесь нещастя. Мені за плечима бігли мурашки і було чомусь лячно, хоча я й сама не знала чому.

Але ось несподівано за дверима, біля входу до церкви, почулася російська мова. Надвір викликали о. Чирського. Я затремтіла, чула, як надворі велися якісь розмови, але я неспроможна була відірвати моїх очей від Чудотворної Ікони. Я лише могла тихо повторювати: — „Мати Божа, рятуй нас!"

Отець Чирський Служби Божої не перервав. Хтось приходив, щось переговорювалися в вівтарі, але отець Дмитро казав, що не вийде надвір, поки не закінчить Служби Божої. Церкву окружили большевицькі солдати, Служба Божа закінчилася і я востаннє поцілувала хреста і руку нашого улюбленого священика. Сльози жалю заливали мої очі і ті сльози впали на руку, яка тримала хреста. Отець поблагословив мене, я вернулася до ікони Божої Матері і впала там на коліна. З людей ніхто не вийшов із церкви, всі залишилися там.

Скінчивши благословення з хрестом, о. Дмитро вернувся назад до престолу, став на коліна і молився хвилину. Потім скинув облачення і вийшов надвір. Люди, що були в церкві, стали на коліна, похиливши голови до землі.

Надворі „чорний ворон" поглинув н а ш о г о улюбленого Пастиря, забрязчали кайдани, заскрипіли немащені двері і ми чули, як вони голосно закрилися при тяжкій московській лайці. Ми були свідками тяжкої трагедії, яка оце відбулася на наших очах. А таких трагедій було тоді дуже багато на нашій рідній землі.

Я стояла в церкві напівпритомна, але голосний крик „вихаді" ніби пробудив мене зо сну. Всі люди вийшли надвір, большевик закрив двері, повісив замка, а людям крикнув, щоб розходилися. Я митю підійшла до татової могили, обійнявши руками холодного хреста. Голова моя пашіла вогнем і я притулила її до хреста. І заридала тихо, щоб ворог не почув. Навколо було тихо, навіть сосни не шуміли. В моїх думках я питалася прикритої снігом могили: „Тату, тату, чи ти знаєш, що сталося" І ніби у відповідь калина, що недалеко росла, струснула на мене свій сніжок і я здригнулася. Мені здавалося, що я сама лишилася в лісі, а тому мені стало лячно. Оглядаюся, а на стежці стоїть дід Андрій, спершись на ціпок.

— Діду, всі пішли? — спиталася я.

— Так, пішли, а я чекаю на тебе, щоб ти пішла. Іди і не плач, — казав дід Андрій.

Це був бідний дідусь Андрій, який завжди заходив до нас і ми йому помагали, чим могли. Тепер ми йшли удвох засніженою стежкою, дід Андрій вперед, а я — за ним. Ми йшли, а я все питалася його:

— Дідусю, що буде далі?

— Дитино, буде ще гірше, це лише початок, відповів він.

І правду сказав дід Андрій. Страшне лихоліття розпалилося на нашій землі. Вороги нищили все, не минули і нашої хати. Забрали братів. Біля тієї самої хвіртки, де я прощалася з тобою, ніколи незабутня хатино, там наша покійна вже Мама по мужньому прощала своїх синів, а моїх дорогих братів.

Дуже багато жертов поклав наш народ на жертівнику Батьківщини! Зла доля розпорошила нас по всьому світі, але я вірю, що колись ще повернуся до тебе, моя люба Батьківщино. Повернуся тільки на те, щоб ще раз поцілувати те святе місце, де була наша святиня. Стати там на румовищах на коліна і помолитися за всіх тих замучених ворогами наших людей. Тому, чекай, мій Краю, я ще вернуся до тебе!

Волинянка.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди 60-ліття нашого подружнього життя, яке ми щасливо святкували в гурті з нашими рідними і приятелями в Давфині 6-го червня 1981 р., з цієї нагоди жертвуємо $20:00 на журнал „Промінь".

Щиро вітаємо нашу редакторку Н. Когуську, бажаємо їй доброго здоров'я та успіхів у праці.

Григорій і Анастасії Ґонець, дочка Марія з Кинер, син Йосиф з Калґари і внуки.

Запрошення

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Басарабової у Вакав, Саск. запрошує усіх місцевих та бувших Членок, як також Членок сусідніх відділів Союзу та все українське Громадянство на свій 50-літній ЮВІЛЕЙ, що відбудеться в неділю, 25-го жовтня 1981 року.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО почнеться Святою Літургією о год. 9:30 ранку. Після Служби Божої буде спільний ювілейний обід для всіх у міській залі, а відтак — ЮВІЛЕЙНА ПРОГРАМА.

Сподіємося зустріти Вас на Ювілеї.

За заряд.

Розалія Луцюк, голова. **Савеля Луцюк,** секр.

Р. ЗАВАДОВИЧ ПРО СЕБЕ

на нам дарує. Збагачуйте дітей скарбами рідної духовости, сперши свою виховну працю на рідній книзі, бо ніякі модерні винаходи не в силі виручити її в ділі виховування духа та інтелекту. Ми частина народу з історичним минулим, а не якась секта, що добровільно вибирає смерть (цим разом духову). Ми не сміємо стягнути на себе погорду рідного народу-героя та стати тими, що не є собою і забувають найвищі ідеали.

Ось такими думками я хотів поділитися з вами, шановна громадо, при сьогоднішній нагоді. Звичайно, хотілося б сказати щось веселіше, щось, що підбадьорує, заохочує, додає нової снаги. Але наші підсумки мусять бути образом нашої дійсности. Замість тратити надію, треба пізнати ситуацію й боротися з лихом.

Тож накінець скажім собі на розраду, як казав наш великий Франко, що і найтемніша ніч не буде безконечно тривати, і що „прийде ранок колись". Його певно діждуться всі сильні, мужні духом, шляхетні, що не знають зневіри, що не живуть лише хлібом, але й духом Божим.

Роман Завадович.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу і незабутню пам'ять нашого улюбленого і дорогого мужа, батька, дідуся Івана Яковлевича Горегляда, котрий спочив у Бозі 9 вересня 1977 р. даруємо на фонд журнала „Промінь" $10.00 в четверту річницю смерти. Вічная пам'ять покійному Івану.

Оля Горегляд — дружина
Юрій та Павло — сини
Юрій-Двейн і Катя — внуки

— — — — —

Складаю вінок з нев'янучих квітів у пам'ять наших ніколи незабутніх: дорогого мужа і батька Петра Процишина, який відійшов у вічність 20 вересня 1971 року і в пам'ять дорогого зятя Івана Симбалістого, який упокоївся 27 жовтня 1972 року, в їх світлу пам'ять засилаю $25.00 на „Промінь".

Дружина Петруня Процишин з родиною, Донвел, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу мого дорогого сина Богдана Світика, який упокоївся 23 червня 1981 р. в Едмонтоні.

Кладу нев'янучий вінок у світлу пам'ять моєї дорогої доньки, яка упокоїлася 1979 року, у їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Мама Марія Світик, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, Івана Стечишина, який упокоївся 26 серпня 1978 року, висилаю $25.00 на журнал „Промінь" замість китиці квітів.

Дружина Розалія Стечишин,
дочка, зять і внуки, Едмонтон

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого дорогого вуйка, бл. п. Митра Сопотика з Саскатуну, який упокоївся 18 березня 1981 року в його незабутню пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Михайло і Марія Цьони, Блейн Лейк
й Іван Калин з Келовни, Б. К.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа Михайла Мазуркевича, який упокоївся 21 квітня 1978 року, складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Олена Мазуркевич
і діти з родинами, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих сватів, бл. п. Ірини Шипит, яка упокоїлась 8 жовтня 1978 р. і бл. п. Іллі Шипита, який упокоївся 2 серпня 1965 р. у Вінніпегу, складаю китицю нев'янучих квітів і засилаю $15.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про покійних буде завжди з нами.

Катерина Тисляк, Транскона, Ман.

— — — — —

У двадцяті роковини упокоєння нашої дорогої мами, бл. п. Анни Сташин, яка відійшла у вічність 28 жовтня 1961 року складаю в її пам'ять нев'янучий вінок — $20.00 на журнал „Промінь".

Дора Кук, Ванкувер

У п'яті роковини смерти мого дорогого мужа Юрія Гребенюка, який упокоївся 16 жовтня 1976 року, у світлу пам'ять покійного складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія і дочки: Оля, Савеля
і Славка з родинами, Айтуна, Саск.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу моєї доброї бувшої сусіди, бл. п. Павліни Лоренц, яка упокоїлась 16 липня 1981 р. у Саскатуні, в її світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної висловлюю щире співчуття.

Анастасія Погранична, Ніягара Фалс

— — — — —

У перші роковини смерти нашого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Михайла Завісляка, який упокоївся 27 серпня 1980 року, замість китиці нев'янучих квітів у незабутню про нього пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Ольга, син Зенон, невістка Джоен,
дочка Галя і зять Василь та внуки, Вінніпег

— — — — —

У світлу пам'ять нашого дорогого внука Романа Мендика, який упокоївся 23 вересня 1979 року, як нев'янучий вінок складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Петро і Марія Ґронські, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Кладу китицю свіжих квітів на могилу бл. п. Розини Драган, моєї любої з давніх часів приятельки, заслуженої членки Союзу Українок та одної з основательок Українського Музею Союзу в Саскатуні, у світлу пам'ять покійної складаю $10.00 на „Промінь".

Меланія Буряник, Ню Вестминстер

АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ

Можна тепер замовляти цей чудовий альбом у СХІДНІЙ ФІЛІЇ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках з додатковою історією та інструкціями в українській, англійській і французькій мовах.

Кожна сторінка, розміром 9½" x 13", у традиційних кольорах, є виразно розрахована, щоб її було легко відчитати для вишивання.

Книжка, видана в твердій оправі, має історичну вартість і може вам послужити як цінний подарунок Вашим рідним чи приятелям.

Ціна албому — висилка з оплатою: в Канаді — $32.50; до Америки — $34.50; далі — $35.00. Просимо включити грошевий переказ в Вашим замовленням на адресу:

Album Committee
Eastern Branch Ukrainian Museum of Canada UWAC
620 Spadina Avenue
Toronto, Ontario M5S 2H4

Увага Торонто: Можна набути альбом за $30.00 в канцелярії Східньої Філії Музею:
620 Spadina Avenue, Toronto, Ontario

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

КЕЛОВНА, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори відділу відбулися 25 листопада 1980 р. вечером в церковній залі в присутности 48 членок. Збори відкрила голова пані Р. Петращук, молитву і вшанування покійних членок провів о. Ю. Туржанський Звіт діяльности за минулий рік і річних зборів прочитала Зеновія Талпаш.

Впродовж року відбулось вісім місячних і одні річні збори та 5 засідань екзекутиви. Членки сходились на проби коляди, відділ бере участь у фестивалі колядів у мистецькім театрі і помагає громаді з колядою під час Різдва. Членки зарядили спільну Святу Йорданську Вечерю, чайне прийняття на День Членства з перекускою. До товариства вписалось 17 нових членок.

Відділ приготовив святочну програму на роковини Лесі Українки і Т. Шевченка з перекускою. Членки сходились писати писанки. Маємо добру учительку — пані Олю Кіндрачук. Приготовили великодне печиво, писанки, чайне прийняття і спільне свячене. Культ-освітній комітет приготовив програму на День Матері в якій виступали діти рідної школи під проводом учительки пані Ратковської. Зорганізували пікнік і перекуску на День Батька, брали участь в хорі й готовили їжу на полеве Богослуження, видали обід на храм і того дня гостили Любу Кут з показом народної ноші.

Під час зборів відбулось два рази висвітлення цікавих фільмів, видали прощальну вечерю для о. і добр. Лакустів а перекуску на прийняття о. і добр. Туржанських, обід на День Подяки, зарядили вечерю з програмою на закінчення півріччого сезону. Набули шафи на архіви. Відділ опікується недільною і рідною школою.

Членки приготовили випродаж домашнього печива на весні, восені та осінній базар. Видали похоронні обіди і перекуски. На Свято книжки по зборах мали коротку доповідь. Приготовили вечерю на пущення. Вислали дві делеґатки — А. Ратковську і Г. Новосад на Пров. З'їзд до Ванкуверу.

Цього літа було багато праці, бо прибудували відповідну кухню до залі. 21 листопада відбулось відкриття новоприбудованої залі, членки продавали перекуску, мали „пат лак" вечерю і забаву. Відділ передав $2,400.00 до церковної каси. Звіти всіх комітетів були цікаві, бо кожний старався виконати свої обов'язки якнайкраще. Наші сестриці дбають про прикрасу церкви і наша почесна сестриця є пані Кудла.

Міжнародний Комітет у Келовні з нагоди 75-річчя міста зарядив місяць українців у міськім музеї. Відділ бере активну участь, влаштували там гарну виставу народного мистецтва, виступали з народними піснями та колядами. Влаштували показ українського весілля, показ Святої Вечері, видавали українські страви, перекуски. На зборах прочитуємо обіжники та кореспонденцію з Централі. Висилаємо картки та відвідуємо хворих.

Фінансовий звіт: Прибутки 1980 — $14,526.87, видатки — $5,214.42, осталось в касі $4,054.61.

Управа відділу на 1981 р.: уступ. голова — Розалія Петращук, голова — Анаст. Ратковська, 1-ша заст. голови — Марія Мельничук, 2-га заст. голови — Дорис Дубик, секретарка — Зеновія Талпаш, заст. секр. — Наталя Іванишин, касирка — Дора Марцишин.

Референтки: освіти — Г. Новосад, добр. Фик, Р. Петращук; „Променя" — Р. Петращук; школи і садочка — Л. Садовик; членства — М. Митран, архіву — А. Ворбец. Учительки: недільної школи — добр. О. Мороз, Люба Кирильчук; української школи — А. Ратковська, Г. Сирва.

Комітети: **базаровий:** Л. Кирильчук, А. Тимчук, К. Швець, А. Тодор, Л. Вилсон, А. Міхальчук; **добродійний** (від хворих): М. Бойко, М. Мельничук, М. Мартинюк, Д. Марцишин; **телефонічний:** М. Копан, П. Сафрук, А. Гуцуляк, А. Міхальчук, К. Самика, Ю. Додовська; **видання обідів:** Д. Дубик, Б. Ґнип, М. Бурдейна, Д. Марцишин, А. Тодор, К. Швець; **соціяльний:** К. Швець, Е. Федорук, А. Тодор, П. Москалюк, Д. Дубик; **музей і мистецтво:** Д. Марцишин, М. Сидороф.

Контрольна комісія: добр. Фик, М. Митран, М. Маринюк.

Сестриці: Е. Кудла, М. Бурдейна, Т. Павлишин, П. Гакман, П. Москалюк; квіти до церкви: А. Тодор, М. Митран, А. Ворбець; винайм залі: Б. Ґнип.

Зеновія Талпаш, секр.

ОВКБОРН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 5 листопада 1980 року в Українськім Народнім Домі в Овкборн. Збори відкрила голова Анна Баклащук молитвою, відтак хвилиною мовчанки вшанували членок, які відійшли у вічність.

Предсідницею зборів була Анна Баклащук, секретаркою Марія Старенька.

Слідували звіти заряду цілорічної діяльности. Впродовж року відбулося 10 місячних зборів, 2 засідань.

Голова Анна Баклащук дала огляд праці за минулий рік, як також дякувала зарядові і членкам за їх співпрацю, яку вони так добре виконували через цілий рік, та побажала членкам доброго здоров'я, щоб надалі вели працю на користь нашої організації. Дякуючи господиням голова вручила їм дарунок. Після цього слідував звіт урядників з їхньої проведеної праці в 1980 році.

Рік від року обов'язок членок ходити колядувати разом з членами церкви під час Різдва. Вони відвідали дім для Старших з колядою та подарунком у Шов Лейку. Брали участь у комюниті „Керолінґ Сервис" у Шов Лейку. Відсвяткували роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка.

Мали весняний чай та продаж великоднього печива і розіграв ку. Видали обід на спільне свячене, приготовили обід підчас Візитації Преосвященного Владики Василія. Та різні обіди і похоронні перекуски.

Наш відділ влаштував імпрезу вшанування почесних членок. Брали участь у „Юкраініян Калчюр Аварнес Програм" у Брендоні, де наш відділ мав виставку українських вишивок та строїв, і брали участь у „Ворк шап" лекції українських вишивок.

Мали виставу в Давфинськім фестивалі "Theme" Costumes & Dress та вишивки.

Відвідували хворих членок у лікарнях і по домах. Вислали делеґатку на Провінційний З'їзд С.У.К. до

Вінніпеґу.

Сповнили всякі зобов'язання до централі та склали пожертви на такі цілі: на Музейну Фундацію — $110.00, організаційний фонд — $10.00, „Промінь" — $93.00, Народний Дім — $200.00 і купили посуд до їдальні, який коштує $1,127.40, та на інші цілі.

Фінансовий звіт: прибутку у 1980 році — $1,776.01, розхід — $1,730.16, в касі осталось — $45.85.

Заряд відділу на рік 1981: уступивша голова — Анна Баклащук, голова — Марія Старенька, заступниця — Марія Бородій, секретарка — Ґеня Матієшин, касирка — Анна Друль, фінансова секр. — Магда Мацийовська, господині — Марія Мануляк, Розалія Свіцька. Комітет хворих — Ґеня Польова, Анна Баклащук, Марія Бородий. Контрольна комісія — Катерина Швалюк, Анна Баклащук, Розалія Свіцька.

Анна Баклащук

ВАНКУВЕР, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулись в неділю 7-го грудня 1980 р. в Українській Православній Авдиторії. Після Служби Божої о. прот. П. Бублик відслужив Панахиду за спокій душі спочилих членок відділу. Була перекуска, яку приготували членки соціяльного комітету під управою пани Стели Шульган. Після перекуски відбулись короткі місячні збори.

Річні збори відділу відкрила голова пані Лелія Митрук о 1-ій годині в присутності 52-ох членок. Добродійка Катерина Бублик провела молитву та однохвилинною мовчанкою вшановано покійних членок відділу. Предсідницею зборів вибрано Марію Вакалюк, а секретаркою була Галя Загоруйко. Рекордова секретарка Л. Карпінська прочитала склад заряду за 1980 р. Фінансова секр. М. Стівенс прочитала імена повноправних членок за 1980 р. Голова зборів М. Вакалюк покликала до звітів заряд та голів всіх комітетів.

Впродовж 1980 р. відділ мав 10 місячних зборів і трое засідань управи та комітетів. На перших місячних зборах в січні наш відділ влаштував маленьке Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки Лесі Українки, з чого прихід переслано на журнал „Промінь". Відділ щороку влаштовує весняний чай з відповідною програмою. В червні місяці перед літніми вакаціями влаштовуємо „Обід членок". На кожних місячних зборах культурно-освітній комітет старається виголосити коротку доповідь на різні цікаві теми. Наш відділ дає фінансову допомогу СУМКівцям, а також дітям рідної та недільної школи.

Членки мистецького комітету мали виставу та демонстрацію писання писанок по більших осередках міста Ванкуверу та околиць. Членки беруть участь в церковному хорі, а сестрицтво щиро дбає про чистоту та порядок в церкві. Членки нашого відділу беруть активну участь в організації Льокальної Ради Жінок. Наша куховарська книжка, видана нашим відділом, під доглядом пані Н. Трафананко як і раніше так само і цього року була досить популярною, з якої чистий прихід за 1980 р. був 10,198.00 долярів. Відділ виповнив свій бюджет до централі за 1980 р.

Головні пожертви відділу на 1980 р. такі: на килим в нашому Соборі — $2,500.00, Музейна Фундація — $1,000.00, журнал „Промінь" — $270.00, Колеґія Св. Андрея — $1,000.00, СУМК — $250.00, Провінційна Екзекутива — $278.00, базар громади — $100.00, школа — $100.00, „Канцер фонд" — $100.00, Український Фестиваль — $50.00.

Фінансовий стан відділу: Перенесено з 1979 р. — $4,434.49, прихід за 1980 р. — $5,479.17, розхід за 1980 р. — $6,245.21, лишилось в касі — $3,668.45.

Управа відділу на 1981 р.: голова — Лелія Митрук, 1-ша заст. голови — Настя Воробець, 2-га заст. голови — Емілія Чуйко, кореспонд. секр. — добродійка Катерина Бублик, англомовна респ. секр. — Славка Стасюк, рекорд. секр. — Людмила Карпінська, касирка — Марія Вакалюк. Культ.осв. комітет — Люба Кут, Надія Михайловська, Галя Загоруйко, Маргарет Ременда, Олександра Мельник. Мистецтво — Славка Стасюк — голова, Лелія Митрук — заст. голови, Анна Мануша, Дорис Смит, Галя Загоруйко, Надія Михайловська, Славка Шомей, Славка Катник, Раїна Катон, Настя Заведюк, Меланія Мисак. Куховарська книжка — Настя Трафананко. Представниці до КУК — Галя Токарек, Марія Вакалюк, Настя Воробець і голова відділу. Предст. до СУМК — Дорис Смит. Реф. журналу „Промінь" — Анна Бойчук. Предст. до Льокальної Ради Жінок — Лелія Митрук, Анна Бойчук, Г. Токарек. Шкільний комітет — Євгенія Яремко, Настя Заведюк. Бібліотека і архіви — Настя Воробець. Сестрицтво — Марія Кульба — голова, Джін Твердун, Нелі Стоцька, Марія Гаврищук, Лелія Митрук, Уляна Гомола, Василина Маскаль, Марія Стасів, Анна Лайтгарт. Соціяльний ком. — Марія Стівенс — голова, Стела Шульган, Оля Козій, Нелі Стоцька, Марія Микицей, Марія Березяк, Катерина Бабійчук, Анна Лайтгарт, Анджела Радник, Марія Ахтемійчук, Олександра Мельник. Комітет відвідування хворих — Джін Твердун, Анна Бойчук, Лелія Митрук, Марія Гаврищук. Кухарки — Ксеня Громик, Анастасія Трафананко. До помочі — Юлія Лев, Марія Гаврищук, Анна Лайтгарт, Міні Королик. Оголошення — Славка Катник. Контрольна комісія — Марія Стівенс, Анна Бойчук, Настя Заведюк.

Людмила Карпінська, рек. секр.

КАДВОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 4 листопада 1980 р. в церковній залі в присутности 14 членок. Збори відкрила голова Наталя Котелко молитвою. Предсідницею була Анна Тріщук. Слідували звіти заряду. Голова у своїм слові склала подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року.

Діяльність: відбулось 9 місячних зборів. На зборах читаємо обіжники та всю кореспонденцію. Впродовж року товариство влаштувало: обід на день Проводів, один обід похоронний, два парастаси, ґрадуаційний бенкет, видали вечерю для сумківців під час їх спортового дня у Вакав, святкували Щедрий Вечір у церковній залі з членами громади та з родинами. Готовили страви на Маланку, мали „тихий продаж печива", це значить, що замість продавати різдвяне печиве, давали його у коверті. Також мали випродаж великоднього печива і писанок.

Наш відділ склав пожертву на Музей, організаційний фонд, церкву, шпиталь та інші цілі, відвідуємо хворих, засилаємо побажання і співчуття. Під час Різдвяних свят влаштували членську забаву разом з родинами, обмінювались подарунками. Вислали наш бюджет до Централі та делеґатку на Провінційний З'їзд до

Саскатуну. У „Нирсінґ Гом" ми влаштували „бінґо", а також родинні забави з нагоди дня уродин. Ми також даємо градуаційну нагороду у місцевій школі.

По всіх видатках в касі лишилось $1,500.00.

Заряд відділу на 1981 рік: голова — Наталя Котелко, заст. голови — Леся Дяків, рекорд. секр. — Катруся Шолтер, заст. секретарки — Савеля Ґриба, касирка — Зеновія Юзик. Контрольна комісія: Савеля Ґриба, Ольга Заставна, Софія Котелко.

Катруся Шолтер, секр.

ВИТКІВ, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 17 грудня 1980 р. в домі Гані Іванчук у присутности 5 членок. Голова відкрила збори молитвою, а хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Звіти з діяльности т-ва здавали секретарка Оля Волошин і касирка Савеля Бузяк. Контрольорки — Рут Гриневич і Еґі Ворон. Голова Ганя Іванчук подякувала членкам, що з'їхались на збори і просила, щоб продовжувати працю відділу.

Впродовж року відбулось троє зборів і одно засідання. З початком року членки ходили колядувати, відсвяткували проводи і храмове свято обідом. Обслуговували і видавали обіди на 3 похоронах. Вислали привіт на Пров. З'їзд до Саскатуну і $50.00 і на відкриття Музею. Згодили молодого майстра Євгена Іванчука, який зробив шафу на плащі. Ще є багато роботи задля вигоди жінкам у кухні, як також треба багато праці з надвору Нар. Дому. Відділ дав по $100.00 на стипендії двом дівчатам — Іринці Іванчук і Маріяні Ворох на побирання 5-тижневих літніх курсів в Інституті П. Могили в Саскатуні. Влаштували День Подяки відправою і посвяченням городини та збіжжя, а закінчили перекускою.

Коли мали збори про пирогову вечерю, голова попросила 6 молоденьких жінок, щоб приїхали допомогти радити, з них три приїхали, нам було багато легше. Вони всі дуже здібні, гарно помагають, одначе ніхто не хоче вписуватись у членки. Дві наші членки були присутні у Норт Бетлфорд, коли там була Анна Холод, голова Пров. Екзекутиви, а одна на вечерок Люби Кут. Свою пирогову вечерю ми відбули забавою.

Посилали „нев'янучий вінок" до „Променя", висилали картки побажань хворим. Купили білети на СУМК королеву та на „Червоні Маки" королеву у Саскатуні. Святкували 50-ліття міста Витків і околиці, продавали свої куховарські книжки, палежало до 500 Клюбу Могила Інституту. Відділ жертвував на церкву $729.03. Народний Дім $870.66, Музей $145.00, а також вислали бюджет до Централі Союзу Українок Канади.

Наші приходи в 1980 р. були — $1,153.18, розходи — $7,275.92, в касі осталось — $4,256.26.

Ганя Іванчук, голова

ЕНДРУ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 4 грудня в церковній залі. Голова Фрозіна Гуцуляк відкрила збори і хвилиною мовчанки вшанували тих членок, що відійшли у вічність.

Діяльність товариства — членки працюють при церкві: приготовили Йорданську Святу Вечерю, дають перекуски підчас зборів, парафіяльних зборів і поміч підчас пущень та на дохід Парафіяльного комітету. Приготовляють обіди підчас похоронів і поминальні обіди. Влаштували Весняний чай, продаж печива і ручних робіт. Святкували День Подяки і Храмовий день, свято Лесі Українки із читанням її творів. Відділ брав участь в прощальнім вечірку для о. добродійки Сороків і прийняття о. і добродійки Боднар.

Заряд на рік 1981: Голова — Фрозіна Гуцуляк, заст. голови — Настя Маркевич, секретарка — Розалія І. Гуцуляк, касирка — Анна Матіязок. Контрольна комісія: Марія Дребит, Анна Ґрикуляк, Ґ. Топольніцька.

Відділ бажає журналові „Промінь" і його редакторці найкращих успіхів.

Розалія І. Гуцуляк, секр.

БРЕНДОН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 29 грудня 1980 р. в Українськім Народнім Домі. Збори відкрила заст. голови Розалія Костецька молитвою та хвилиною пошани покійним членкам. Звіти з діяльности товариства здавали членки заряду.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів. Вислано бюджет до Централі Союзу. На зборах перечитуємо обіжники та стараємось виконувати працю, яку нам Централя поручує. Членки відділу приготовляли обіди, як спільне свячене, на храм громади, приготовляємо бенкет та весільні прийняття для інших, як також і для своїх. Влаштували Весняний чай і випродаж домашнього печива та писанок, що їх пише тут Розалія Костецька. Членки помагають в базарі, який влаштовуємо спільно з громадою. Т-во висилало квіти хворим, молодші членки доглядають порядку в церкві, а старші сестриці доглядають квіти та інше.

На закінчення праці на літній сезон членки відбули спільну вечерю у ресторані. Після вакацій членки знову повернуться до активної праці.

Стефанія Павлишин, секр.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 2-го грудня 1980 у церковній залі при участи 10 членок. Збори відкрила голова відділу, Марія Гарасим, привітала членок і попросила до молитви та хвилину мовчанки у пам'ять членок, які відійшли у вічність.

Предсідницею зборів була Марія Гарасим, а секретаркою Катерина Данилів. Звіт з річної діяльности відділу здала голова Марія Гарасим і подякувала членкиням за співпрацю.

Діяльність товариства за минулий рік: відбулося три місячні збори. На зборах завжди читали обіжники провінційної управи і кореспонденцію.

Відділ передплачує „Промінь" для товариства. Ми святкували празник церкви спільно з церковною громадою. Членки приготовили пирогову вечерю, похоронні обіди.

Тому, що число членок мале, то ми мусимо спільно працювати з церковними членами і приходи йдуть до цековної каси. Членки відвідують хворих у шпиталі, а також старших по домах. По змозі жертвуємо на інституції і народні цілі.

Фінансовий звіт: перенесено з 1979 року — $3,924.78, приходи у 1980 р. — $684.72, розходи — $1,436.36, у касі осталось — $3,173.14.

Склад заряду на 1981 р.,: голова — Марія Гарасим, заст. голови — Анастасія Гаврилів, секр. — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй, Контрольна комісія — Рузя Бойко, Єва Дмитришин, Марія Гарасим. Господині — Фрося Левчук, Рузя Бойко.

Катерина Данилів, секр.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО
ЕДМОНТОН

День 8-го березня 1981 р. був великим святочним днем для відділу С.У.К. ім. Св. Княгині Ольги при громаді Св. Архистр. Михаїла в північнім Едмонтоні.

Двадцятий ювілей відділу ім. Княгині Ольги відбувся в залі Інституту Св. Івана. Програма розпочалася Молебнем за здоров'я членок відділу, а опісля Панахида за померших членок. Відправляли митр. прот. Г. Василів та о. С. Семотюк, настоятель церкви Св. Михаїла. Дяками були ректор п. Єлиняк та церковний дяк М. Хіжан.

Голова відділу пані Ф. Тарновець запросила всіх зібраних на Ювілейний обід та до знимки. Привітавши всіх членок відділу та гостїй — крайову голову С.У.К. п. Н. Боднар та пров. голову п. С. Фербей, п. Тарновець попросила п. Н. Жмурко дальше проводити програму.

Ювілейний обід почато молитвою яку провів о. С. Семотюк. Пані Жмурко представила головний стіл, основательок і бувших голів відділу ім. кн. Ольги. Після обіду слідували привіти.

Привіт о. С. Семотюка від громади Св. Михаїла. Привіт і поучаюче слово та вказівки висловила голова Крайової управи Союзу Н. Боднар. Привіт і признання за пророблену працю — провінційна голова Мир. Фербей.

Слідувало вшанування членок в відділі за 50 літ і 25 літ праці в С.У.К.

Першу грамоту за 50-літню працю і приналежність ще від самих початків в Союзі одержала пані Анна Рипка. Нашу піонерку представила п. А. Звоздецька. Пані А. Рипка була одна із основоположниць Союзу ще 1927 року в Белліс, Альберта. Там брала обов'язки в заряді і щиро та віддано працювала в т-ві. Коли перебралася до Едмонтону то стала членкою при Катедрі Св. Івана, а коли постала церква Св. Михаїла, то вона і до цього часу (хоч і на схилі віку) є членкою ім. Кн. Ольги при церкві Св. Михаїла.

Другу грамоту за 50 літ праці одержала добр. Марія Василів (дочка п-і А. Рипки). Добр. Василів ще молодою дівчиною належала до С.У.К. в Белліс разом із матір'ю. Пані А. Звоздецька представляючи її, сказала, що добр Василів одна із піонерок С.У.К., яка на кожнім кроці дбала про освіту жіноцтва, організувала жінок в ряди Союзу Українок Канади і сама брала різні обов'язки на себе, та вказувала дорогу до праці і єдності. У відділі при церкві Св. Михаїла була головою, учила рідну школу (безплатно), навчала дітей в недільній школі, була дорадниця сумківців, співала в хорі і нераз де була потреба займала місце дяка.

50-літні грамоти вручувала сама голова Союзу пані Н. Боднар.

Далі слідувало вручення 25-літних грамот, які вручала пров. голова пані Мир. Фербей.

1) Пані Текля Панчишин, яку представила Софія Павлюк. Пані Панчишин вступила до С.У.К. ще у Федора, Альберта 1957 року, опісля, коли перебралися до Едмонтону то вписалася до відділу при Катедрі Св. Івана, а згодом як повстала церква Св. Михаїла, то сама вона була одною із основоположниць відділу ім. Кн. Ольги, займаючи різні позиції як заст. голови та різних комітетів.

Друга грамота була вручена пані Надії Жмурко. Преставляла її пані А. Звоздецька.

Хоч не враховуючи роки, коли пані Жмурко належала до С. У. в Німеччині, то в Канаді вже нарахувалося понад 25 років певпинної плодючої праці в С.У.К. 1955 року вона записалася до С.У.К. ім. Лесі Українки при церкві Св. Іллі в Едмонтоні, а опісля стала членкою С.У.К. при церкві Св. Михаїла. Де б пані Жмурко не належала всюди вона працювала як учителька рідної школи, голова, секретарка, культурно-освітня реф., співала в хорі, очолювала різні комітети.

Відділ Союзу Українок ім. Кн. Ольги з отцями духовними о. Гр. Василівим і о. С. Семотюком; за плечима в них у другім ряді стоять — голова відділу М. Тарновець, голова Пров. Екзекутиви Мирослава Фербей і голова Союзу Українок Канади Надія Боднар.

Третя грамота вручена пані Євдокії Котик, яку представила пані Докія Воронюк. Пані Є. Котик вписалася до С.У.К. ще в Саскачевані в околиці Витків. Вона виконувала обов'язки старшої сестриці, коли перебралася до Норт Бетлфорд то і там відразу взялася до праці, там також була старшою сестрицею, її вишивки прикрашували церкви і вона старанно дбала про порядок в церкві. З часом переїхала до Альберти і тут вписалася до нашого відділу ім. Кн. Ольги при церкві Св. Михаїла. Тут також хоч на схилі віку, вона все подає свою поміч, коли можливо.

Маленькою несподіванкою було вшанування і обдарування нашої голови відділу п. Ф. Тарновець. Представила п. Н. Жмурко і розказала про невтомну працю п. Тарновець, яка вже 4 роки головою, а перед тим була 6 років секретаркою, дорадницею СУМК і бібліотекаркою та в різних комітетах. Пані Жмурко склала щиру подяку нашій голові а п. С. Павлюк передала дарунок.

Історію початків організаційної праці заснування відділу, в зворушливих словах переказала основателька відділу і бувша голова Марія Зачернюк.

На закінчення програми пані Н. Жмурко, як господиня ювілею зложила подяку отцям, дякам, крайовій голові і провінційній та всім присутнім, які своєю присутністю звеличали наше свято, вона побажала дальшої витривалости у праці С.У.К. для добра нашої святої Української Православної Церкви.

Після цього покликано добр. Д. Семотюк і голову пані Тарновець до краяння ювілейного торта. П-і Жмурко прочитала вірш „За нами сестри", і всі відспівали „на многії літа".

Закінчено молитвою, яку провів о. митр. прот. Г. Василів.

Докія Воронюк, реф. „Променя"

МАТІР З ДОЧКОЮ
ЕДМОНТОН

Нагороджені 50-літньою грамотою С.У.К. під час 20-літнього ювілею відділу ім. Княгині Ольги при громаді св. Архистр. Михаїла в Едмонтоні дня 8 березня 1981 року.

Пані Анна Рипка з дому Чернівчан народилася на Буковині і малою дівчиною приїхала до Канади 1900 року

Зліва направо добр. Марія Василів і пані Анна Рипка.

з батьками до Белис, Альберта. Там і виростала, там пізніше вписалася до жіночого товариства, і від 1931 року належала до С.У.К. в Белис, Альберта. Тут п. Анна Рипка брала на себе різні обов'язки в товаристві. Пізніше родина перебралася до Едмонтону і тут також відразу знайшла собі місце при С.У.К. в Катедрі Св. Івана. З часом купили собі хату в північнім Едмонтоні і тут робили заходи до зорганізування нової громади Св. Архистр. Михаїла, де і до цього часу є членкою. Пані Рипка як одна із перших піонерок С.У.К. котра все високо цінила свою Церкву і товариства не раз жертвуючи гроші і свій час, бо розуміла важність приналежності до них. 50-літню грамоту С.У.К. вручила їй голова С.У.К. п. Надія Боднар.

Дочка пані Рипки добродійка Марія Василів народилася в Белис, Альберта, і ще 15-літньою дівчиною належала до С.У.К. в Белис ім. Олени Пчілки. Коли добр. Василів переїздила з отцем в різні околиці, то там і старалася організувати т-во і також брала на себе обов'язки в заряді. Була головою, секретаркою і входила в ріжні комітети. Добр. Василів також одна із піонерок С.У.К. Не в одній громаді сама вчила Недільну школу, Рідну школу, співала в хорі і заступала місце дяка, де не було дяка в громаді. Всюди працювала з молоддю і була дорадницею сумківців. Найбільше праці і зусилля доложила добр. при громаді Св. Архистр. Михаїла, в Едмонтоні, бо обоє з отцем Григорієм старанно працювали на створення нової громади.

Добродійка Марія все своїм приміром давала науку, починаючи від себе.

50-літню грамоту С.У.К. вручила їй голова Союзу п. Надія Боднар.

Добродійка Василів, коли дякувала за цю честь, то сказала, що вона все з приємністю працювала в С.У.К. і дякує Богові, що давав її силу і кріпив здоров'ям. З цієї нагоди вона пожертвувала $50.00 на „Промінь". Відділ ім. Княгині Ольги пожертвував $75.00.

Докія Воронюк, реф. „Променя" С.У.К. ім. Княгині Ольги, Едмонтон.

ДЕНЬ МАТЕРІ
СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

Заходами відділу ім. Ольги Кобилянської, дня 10 травня відбувся в Українськім Народнім Домі концерт присвячений Дню Матері. Господарем цієї імпрези був Микола Слемко.

Програму свята відкрила голова відділу пані Дорис Слемко, привітавши батьків, дітей та гостей, які прибули на цю імпрезу, щоб відсвяткувати Мамин День.

Першою точкою на програмі було дві пісні — „О, Мати Божа" і „Місяць на небі", що їх відспівали членки відділу при акоп. на піяно — К. Горн. Слідували деклямації: М. Дереновська — „Материна усмішка", маленька Волін Врайт — „Мама, мама", Ріта Дереновська — „Свято Матері", В. Півовар — „Пісня мами", Петруся Колотелюк прочитала „When God Created Mothers".

Концерт продовжувався виступами українських танцюристів — діти з Смокі Лейк відтанцювали „голубка". Так само група дітей старших і молодших з околиць Ендру відтанцювала чотири танці. Останньою точкою на програмі був виступ дітей недільної школи, які відспівали дві пісні — „Казала мені мати", і „Ніхто так не знає, як мама" під проводом М. Антонюк. Цю програму приготовила референтка культ-освіти Л. Врайт, яка у своїм кінцевім слові склала подяку учасникам програми.

При дверях була вільна колекта, з якої пані К. Кузімська виграла гарний вазонок живих квітів. На закінчення членки гостили присутніх чаєм і суничним тортом.

Марія Паламарик

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНОК
ГЕФОРД, САСК.

Відділ ім. Ольги Басарабової у Гефорді вшанував своїх двох членок — Анну Ткачук і Анну Яківчук за 50-літню працю в Союзі Українок Канади.

Членське свято вшанування відбулося першого лютого 1981 р. в церковній залі, на яке зійшлося поважне число членок і гостей. Сцена того дня була прикрашена написом 50-ліття і відзнакою смолоскипом. Стіл застелений вишитим українським взором обрусом, прикрашений традиційним тортом, калачами і свічками.

Голова відділу пані Оля Сметанюк відкрила свято, привітала обидвох ювіляток, членок і прибулу гостю-бесідницю, пані Марію Цьону з Блейн Лейку. Програма свята почалась співом „О, Мати Божа" — відспівав церковний хор при помочі членок під проводом Олесі Михальчук.

Пані Марія Калин представила Анну Ткачук, переказавши за її працю впродовж 50-ти років у відділі, Ліда Ланська вшанувала ювілятку корсажем, а Стефанія Гавриш вручила їй грамоту приналежности до Союзу Українок Канади.

Пані Параска Ґабриш представила ювілятку Анну Яківчук, Олеся Михальчук вшанувала її корсажем, а грамоту Союзу Українок Канади за 50 років діяльности в організації вручила Стефанія Гавриш. Голова відділу Оля Сметанюк щиро привітала обох ювіляток з відзначенням, склала подяку за їх працю та побажала їм здоров'я та закликала всіх членок до посвяти і праці для свого народу. По цім слідувало кілька пісень.

Наступною точкою була доповідь пані Марії Цьони, яку представила Марія Калин. Пані Цьона привітала обидвох ювіляток, склала привіт відділові ім. О. Басарабової та всім членкам з нагоди їх 50-ліття, оцінила працю членок, бо відділ Союзу Українок Канади ім. О. Басарабової був одним з активних в Саскачевані. Багато праці виконало товариство для місцевих потреб в церковній громаді. Згадала членок які відійшли у вічність.

Після доповіді М. Цьони відбулось вручення 12-тьом членкам срібні ложечки з відзнакою Союзу Українок Канади за їх працю на різних позиціях в заряді товариства.

Кінцеве слово виголосила Савеля Гарах, подякувала присутнім за численну участь. Ювілейне свято закінчено співом „На многая літа".

По цім членки гостили присутніх чаєм та ювілейним тортом.

А. Ткачук

Зліва направо: Марія Цьона, Анна Ткачук, Анна Яківчук і Оля Сметанюк.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ
ВІНДЗОР, ОНТ.

Так як кожного року так і цього, відділ Лесі Українки у Віндзорі, влаштовує свій традиційний весняний чай підчас Великого Посту. Цього року ця гарна імпреза відбулася в неділю 12-го квітня 1981.

Соціяльний комітет, до котрого належать пані: Марія Трач — голова, Маріянна Гринків, Анастасія Грицик і Елсі Лик. Гарно прибрали головний стіл вишиваними обрусами, два срібних чайних комплети а на середині була гарна шкляна ваза з писанками, прибрана довкола на скляній підставці весняними квітами. Це декорацію зробила пані Маруся Гнатюк.

Голова пані Маруся Старух відкрила свято і запросила членок і гостей до столів, відтак покликав о. прот. В. Метулинського до молитви.

Підчас цього чаю, товариство вшанувало нашу дорогу членку, пані Олександру Боднарчук, з нагоди її 90-літніх уродин. Перша заступниця голови, пані Анна Букса, представила коротку біографію про життя пані Боднарчук на заході і в Віндзорі та про її невтомну працю в нашім відділі при нашій соборній церкві Св. Володимира, де вона є активна.

Голова, пані Маруся Старух заквітчала її корсажем і разом з пані Буксою передали їй гарний дарунок в імені відділу Лесі Українки. Всі присутні встали і заспівали їй „На многая літа".

Слідувала коротка програма, в якій молодший СУМК відспівав кілька пісень, інші грали на бандурі під проводом Юрка Метулинського. Програму підготовила добр. Н. Метулинська.

Пані Маріянна Гринків зайнялася гостинною книжечкою.

Відтак був поданий чай, кава і перекуска, де всі гарно провели час і розійшлися додому у вдоволенім настрою.

Мирослава Телега, кор. секр.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІНДЗОР, ОНТ.

В неділю 1-го березня 1981 відділ ім. Лесі Українки у Віндзор, Онт. святкував академію своєї патронки, Лесі Українки; програмою свята зайнявся культурно-освітній комітет.

Портрет Лесі Українки був гарно прибраний килимом, вишитими рушниками і на столику на вишитім обрусі були розложені її твори. Пані Стефанія Заборонюк, голова комітету, привітала членок на це традиційне свято в честь нашої патронки. Пані Оля Друль прочитала доповідь про життя і творчість Лесі Українки, де між іншим сказала, що поетеса належала до сильних людей, які вклали великі цінниті у скарбницю української культури своїми поетичними

творами, поезіями.

Добр. Н. Метулинська прочитала поему „Роберт Брус", в якій описано про боротьбу шотляндського народу. Цією поемою, Леся доказує, що при постійних зусиллях народ таки здобуває волю.

Пані Стефанія Заборонюк прочитала вірш „Розкішні твори безсмертної Лесі".

Відтак соціяльний комітет подав чай і солодке.

Мирослава Телега, кор. секр.

ВШАНУВАННЯ З НАГОДИ 90-ЛІТТЯ ВІНДЗОР, ОНТ.

Цього року управа відділу ім. Лесі Українки рішила виконати давно заплянованe вшанування заслуженої членки Олександри Боднарчук. І мені припав цей приємний обов'язок представити нашу ювілятку Олександру Боднарчук, яка цього року святкує 90-ліття своїх уродин.

Пані Олександра Боднарчук, з дому Слюсарчук, народилася 1891 року в Україні на Лемківщині і була одною з вісьмох в родині дітей.

До Канади Олександра приїхала з родиною десятилітньою дівчиною, яка поселилась на землях в Стюартбурні в Манітобі. Початки в чужім і новім краю були гіркі, праця була тяжка, а земля, яку дарував уряд була найгірша. Життя молодої Олександри не було легким. В тих часах люди йшли в ліси викопувати малі корінці, а виходили з того ліса,

що мало що можна було пізнати людину. Олександра ходила копати ті корінці, продавала їх до крамниці і тим помагала фінансово батькам.

Коли мала 19 років вийшла заміж за Леонтія Боднарчука. Молоде подружжя від 1925 до 1926 року жило в Толстой, де провадило свою крамницю. До Виндзору прибули 1927 року з надіями, що знайдеться праця в автомобілевій фабриці. В той час в родині вже було семеро дітей.

Майже від самого приїзду до Виндзору родина Боднарчуків включилася в українське організаційне життя. Олександра вписалася до відділу ім. Лесі Українки від перших років його заснування, як також і її донька Юльця. Впродовж 48 років Олександра є членкою і працює для добра відділу, була нераз вибрана до контрольної комісії і служила як господиня. Тепер вона є почесною членкою і ще приходить помагати у роблені варенників. Впродовж всіх тих років п-во Боднарчуки були членами своєї Української Православної Церкви. Коли ще навіть не було православної громади у Виндзорі, то на похорон сина спровадили священика о. Королишина з Детройту.

Олександра лишилася вдовою 1962 року. два роки по відбутім ювілеї 50-ліття подружжя. Всі діти одержали українське виховання, поодружувались: Василь і Юльця Никифоруки в Торонті, Павло, Йосип (згинув трагічно 1932 року), Євгенія Когут і Ливія Свинтак живуть у Детройті, Надія Кравець в Ошаві. Діти обдарували маму одинадцятьма внуками та дванадцятьма правнуками.

Я тут вкоротці передала вже важніші події з життя Олександри Боднарчук, одначе ми всі знаємо, що пережити 90 років, то пережити історію, депресію, війну, емоції, любов, радість і горе.

Як членки відділу ім. Лесі Українки складаємо Вам, пані Боднарчук нашу шану. Дякуємо Богові, що обдарував вас довгим віком, що ви самі доглядаєте свій город, приходите до церкви на Службу Божу та помагаєте у відділі. Просимо Бога, щоб держав вас у своїй опіці — на многая літа.

Анна Букса, заст. голови

ЮВІЛЕЙНА КНИЖКА „ЗОЛОТИЙ ВІНЕЦЬ" КАНОРА, САСК.

На днях отримав я книжку п. з. „Золотий вінець", видану з нагоди півстоліття жіночого товариства, відділу Союзу Українок ім. Марії Маркович в Канорі, Еаск. Є це історія згаданого товариства, яку опрацювала добр. Ольга Бойчук.

В книжці зібрано багато цікавого матеріялу, крім історії з творчого українського життя в Канорщині. Там, між іншим знайдете відділи, як УПГромади, Оселя „Соняшний Купіль", що була зорганізована 1954 року біля озера „Гуд Спирид", СУС, СУМК, народне мистецтво, Перший Український Фестиваль проф. Саскачевану, Українська школа, Недільна школа та багато іншого.

На вступі книжки є заспів поета Данильчука:

„Українко вставай,
В товариство вступай,
В Союз Українок, —
Звивай отой вінок..."

На вступі є коротка біографія і світлина патронки товариства Марії Маркович. Гарна передмова авторки, добр. О. Бойчук. Привіти від Блаж. Митрополита Андрея і пароха прот. В. Бойчука, від Централі Союзу Українок Канади та інші. В книжці є 35 світлин членок, що в один, чи другий час були, чи то в управі, чи як піонерки, що започаткували товариство. Є біля 20 гуртових світлин, між якими є світлина перших курсантів на оселі „Соняшний купіль".

Книжка написана цікаво, видана мовами українською і англійскою, на гарнім папері, в синій полотняній оправі з золотими витисками. Переклад на англійську мову зробила широко знана в Канаді Тетяна Шевчук-Кройтор-Бішоп, яка в ранніх часах була відома в Канаді як письменниця і громадська діячка. Книжку легко читати одною або другою мовою. Ціна книжки $12.00. Замовлення слати на адресу:

Mrs. K. Labiuk
Box 1206
Canora, Sask. S0A 0L0

Й. Г. Лозинський

БЛ. П. ЮЛІЯ НОВАК
Гамільтон

Дня 4 червня 1981 року, по тяжкій недузі на 77 році життя упокоїлась в Бозі бл. п. Юлія Новак.

Юлія Новак народилася 17 грудня 1904 року в селі Гусятин, повіт Тлистеньки в Україні в родині Башка і Анни Борсів. До Канади приїхала 1920 року і замешкала у Сарто, Ман.

Року 1922 Юлія повінчалась з Миколою Новаком. В короткім часі вони залишили Манітобу, переїхавши до ЗСА до Клівленд, Огайо. Там прожили шість років. Вернувшись до Канади, на короткий час зупинилися у Виндзорі, а тоді оселились в Гемільтоні.

Господь поблагословив подружжя чотирьма дітьми: Син Михайло з дружиною Марітою у Техас, ЗСА, дочка Оля Качур з мужем Іваном у Линден, Онт., дочка Анеля з мужем Дмитром Блащуком у Гемилтоні і дочка Ґеня з мужем Анджельо Симіонейдис в Дандас, Онт., 10 внуків і 6 правнуків.

1977 року управа Катедри св. Володимира вшанувала п-во Новаків і нагородила їх грамотою життєвого членства. Вони обидвоє були одні з перших піонерів, що започаткували церкву в Гамільтоні.

Юлія була активною членкою у відділі ім. Лесі Українки. Вона очолювала відділ через дві каденції. Разом з своїм чоловіком були членами Клюбу Старших Громадян. Понад все любила свій народ, свою церкву та своє народнє мистецтво.

В неділю 7 червня, в похоронній каплиці о. Равлюк відслужив Панахиду, а в понеділок 8 червня відбувся похорон в Соборі Св. Володимира при великім числі приятелів та рідних. Співав хор під управою Б. Радиша.

Після закінчення похорону відбувся в залі Св. Володимира поминальний обід, господарем якого був Петро Попіль. Співчуття родині висловили: Галя Олексюк, голова відділу ім. Л. Українки, п. Г. Радчук від Клюбу Старших Громадян, п. Б. Радиш — від громади Св. Володимира, о. Равлюк, парох, п. В. Кирилюк від Інституту Св. Володимира в Торонті. Збірка у пам'ять покійної на Інститут Св. Володимира в Торонті — 786.00 дол., нев'янучий вінок — 131.50 дол. Подяку всім присутнім склали — чоловік покійної Микола Новак і дочка Оля Качур.

Бл. п. Юлія залишила в глибокому смутку мужа Миколу, сина, 3 дочки, внуків, правнуків, велику родину і багато приятелів.

Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять!

Анна Корній, Реф. „Променя"

БЛ. П. ВЕРОНІЯ КОСТИНЮК

З сумом повідомляємо, що в середу 24-го червня 1981 року, в місті Виндзор, Онтаріо на 62-му році життя, упокоїлась в Бозі бл. п. Веронія Костинюк

Похорон, попереджений двома панахидами, відбувся в суботу 27-го червня з Українського Православного Собору Св. Володимира в Виндзор на цвинтар „Виндзр Меморіял Ґарденс", де громада Св. Володимира має власну секцію.

Тіло покійної Веронії спочивало в похоронному заведенні Андерсон, де о. прот. Віталій Метулинський відкількості людей та сказав змістовне слово, до родини та присутніх. На другий день 26-го червня, в відправі взяв участь о. прот. Володимир Мельник, приятель родини, та виголосив гарну проповідь на спомин Покійної. Третього дня Собор Св. Володимира, де отці: В. Метулинський та В. Мельник служили Святу Літургію і Похорон, був переповнений. Жіноче товариство Союзу Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки, тримали „почесну варту" протягом Богослуження. На всіх Відправах чудово співав хор Св. Володимира, під керівництвом Маєстра п. Євгена Цюри, як останній дар своїй членкині — співачці. Після зворушливого прощання, яке сказав настоятель, о. В. Метулинський, Покійну Веронію проведено на вічний спочинок, під могутній спів „Святий Боже" та сумний передзвін дзвонів.

Після похорону, відбулася „поминальна трапеза" в „Фаєр Сайд Ін", де промовляли представники від організацій, приятелі, брати Покійної, сестри та сини: Василь, Богдан, Теодосій і Нестор. Слова їх були повні любови до Матері, яка була для них всім: і норсою, і вчителькою, і приятелькою... На закінчення говорив Нестор, — муж Покійної; він склав подяку всій родині що так чисельно з'їхалася, щоб віддати пошану Покійній, подякував отцям: В. Метулинському та В. Мельникові — за відправи, хорові Св. Володимира і дириґентові п. Є. Цюрі, тим що несли тіло, всім за висловлення співчуття, за квіти, за пожертви на Нев'янучий Вінок, на Фонд боротьби з хворобою рака, і взагалі: всім і за все.

Бл. п. Вероня Костинюк народилася 30-го червня 1919 року, в Стюартбурні, в Манітобі, в родині Теодосія і Анни Вахнів. Вона була одною з 15-ти дітей в родині. З природи Веронія була дуже здібною і веселою. Початкову освіту одержала в рідній околиці, а вищу в Вінніпегу, де одержала учительський сертифікат. Два роки Веронія вчителювала в державній школі, була люблена дітьми та шанована дирекцією, але їй стелився інший шлях.

В 1940 році Веронія одружилася з Нестором Костинюком, з Толстой, Ман., і стали провадити „Молочарню" аж до 1946 року, коли молоде подружжя переїхало до Виндзору, Онт., де придбали власне підприєм-

ство „споживчих товарів" і продавали його до 1958 року. Їх підприємство часто було місцем порад і допомоги всім, хто звертався до них, і люди в Виндзорі полюбили Костинюків. Господь Бог обдарував Вероню і Нестора чотирма синами, яких вони виховали свідомими українцями, та добрими членами канадського суспільства.

Родина Костинюків була завжди активною в церковно-національному житті. Вероня була активною в жіночому товаристві Союзу Українок Канади. Була головою молодшого відділу ім. Марка Вовчка, а коли товариство об'єдналося в одно, у відділі ім. Лесі Українки, вона була його головою на протязі 5-ти років.

Веронія була 10 років учителькою недільної школи, 10 років церковною сестрицею, чотири роки заступницею голови Східньої Екзекутиви Союзу Українок, головою Комітету Громадянства і Еміграції — при Жіночій Раді у Виндзорі, була три роки головою „Вікторія Гом Скул Ассоціації" та репрезенткою до Ради Багатокультурности. В часі „проекту" видання „Альбому Буковинських Узорів" була промоторкою та касиєркою на протязі 6-ти років.

А найулюбленішим був для неї хор Св. Володимира, членкою якого вона була 15 років. Вона любила співати і з великою любов'ю співала сольо „Вірую". Вона заохочувала інших хористів до співу, і коли занедужала, її відсутність була особливо замітна.

Втомившися на своєму трудолюбивому шляху Вероня спочила, залишивши в глибокому смутку мужа Нестора, синів: Василя і Марту, з родини Фотій, Богдана і Сузанну, з родини Скот, Нестора і Катерину, з родини Елен та Теодосія і Олю, з родини Винарчук.

Семеро любих внуків, а також сестер: Олену (Мойсюк) з Саскатуну, Марію (Кельнер), Клавдію (Ілюк), Олю (Кузів) і Єву (Б'ялий) з Манітоби. Катерину (Росьтоську) в Торонто і Софію з Клівленд, Огайо. Лишила братів: д-ра Ілію в Торонто, д-ра Антона, Володимира, Казимира, Бориса і д-ра Теодосія в Виндзорі. Брат Іван упокоївся в 1975 р.

В пам'ять незабутньої дружини, мами, бабуні, муж Нестор дарує: — 100 дол. на Хрест-Пам'ятник, 50 дол. на хор Св. Володимира, 50 дол. на „Вісник", 50 дол. на журнал „Промінь", 100 дол. на „Український Голос" та 100 дол. на Музей при Інституті Св. Володимира в Торонто.

Нехай пам'ять про неї буде вічною!

о. В. М.

Від Родини —

о. Мельникові, хорові Св. Володими-

Дуже дякуємо о. Метулинському, ра, всім організаціям, приятелям та родині за квіти, за всю поміч і молитви в пам'ять нашої дорогої дружини, мами і бабуні Веронії.

Нестор: Сини Василь, Богдан, Теодосій, Нестор і внуки.

БЛ. П. ПЕТРО МАЄВСЬКИЙ

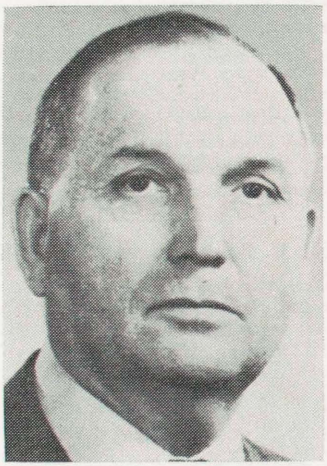

13-го липня 1981 року помер довголітній член Свято-Володимирської соборної громади і член відділу ТУС бл. п. Петро Маєвський (м. Гамільтон, Онт.). На заповіт покійного, було відправлено дві панахиди в похоронному заведенні „Троскот Бродерс". Панахиди відслужили: о. Миколай Кривих (вівторок, 14-го липня, 7:30 год. вечора) і Преосвященніший Владика Василій у сослуженні отців Миколая Равлюка і Миколая Кривиха (середа, 15-го липня, 7:30 год. вечора).

У четвер, 16-го липня 1981 року, о год. 9:30 ранку тіло покійного від похоронного заведення провадив до Христового Виноградника о. Миколай Кривих. Це українсько-християнське благочестя завели основоположники громади Св. Володимира і покійний цінив цей уклад до українського православія.

Преосвященніший Владика Василій у сослуженні отців: прот. Миколая Критюка (голови Гамільтонської Місійної Округи), Миколая Кривиха і Григоріж Планіди. У похоронному заведенні і в Христовому Винограднику прикрашав молитви своїм співом хор під мистецьким керівництвом дир. Богдана Радиша. По береги наповнений Собор людьми взяв участь у молитвах за спокій душі покійного, а після — велика валка авт відправила бл. п. Петра Маєвського в останню дорогу (кладовище „Вудленд", Гамільтон. Онт.).

Після закінчення похоронної відправи на кладовищі над домовиною покійного, замість пучка гарних квітів у честь і в пошану його, прозвучали палкі слова інспектора українських шкіл у Канаді Івана Боднарчука, який ясним світлом відбив у прощальній промові ввесь труд, що вклав бл. п. Петро протягом одинадцяти років, будучи директором Школи ім. Лесі Українки в Етобіко, Онт. та за довгі роки праці, як член Президії Шкільної Ради при КУК в Торонто на вівтар навчання і виховання дітей та молоді. У аключному висловив, що тяжка втрата для дружини й дітей, але й ми втратили одного з кращих учителів, який любив дітей і віддавав усе, що міг для їх навчання і виховання.

Батьки й учні з сльозами на очах прощали свого вчителя.

Поминальний обід провів Микола Нечай (відбувся в залі прийнять громади). Мали слово в честь покійного під час похоронних відправ і на поминальному обіді: Преосвященніший Владика Василій, отці: прот. Миколай Критюк і Миколай Кривих, голова Соборної Громади Мирослав Клим, голова Екзекутиви ТУС Сх. Канади Іван Кубрак, голова управи відділу С.У.К. Галина Олексюк, від відділів: СУМК — Марко Федак і ТУС — Михайло Лаврик. З подякою для всіх учасників похорону виступив з словом син Олександер Маєвський.

Стислий зміст сказаного:

Народився Петро 6-го грудня 1918 року в селянській родині Федора і Параскеви Маєвських на Дніпропетровщині. Закінчив Залізно-дорожній Інститут і працював по фаху до другої світової війни. Підчас війни був мобілізований і в боях попав у німецький полон, де зазнав багато муки. Закінчення війни принесло йому волю. У 1947 році одружився з Зінаїдою Щегель.

Приїхав до Канади в 1949 році згід-

Мотто: В ДОСВІДІ СИЛА, В МОЛОДОСТІ — ПОСТУП.

ПРОГРАМА
СЕСІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ СХІДНЬОЇ ЕКЗЕКУТИВИ
42-ГО ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС
9 — 10 — 11 — 12-го жовтня 1981 р.

в церковній залі Українського Православного Собору св. Володимира
855 Бартон стріт Іст, Гамільтон, Онт.

П'ЯТНИЦЯ, 9-го жовтня

7.00 год. веч. — Початок реєстрації. Товариська зустріч, чай.

СУБОТА, 10-го жовтня

9.00 год. ранку — Продовження реєстрації.
9.30 год. ранку — Спільна сесія складовичорганізацій СУС — Офіційне відкриття.
10.30 год. ранку — Окремі сесії ТУС, С.У.К., СУМК.

СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Вшанування пам'яти померлих членок Союзу.
2. Покликання президії, вибір предсідниці, двох секретарок, двох членів резолюційної комісії.
3. Прийняття програми сесії.
4. Прийняття протоколу з попереднього З'їзду.
5. Представлення делегатів і вручення писемних привітів.
6. Цлово голови — пані Юлії Головатої.
7. Дискусія над друкованими звітами урядниць.

12.00 - 1.30 — СПІЛЬНИЙ ОБІД

— Спільний семінар — п. І. Кубрак.
— Дискусія і запити.
— Винесення певних резолюцій і побажань до теми спільного семінара.
— Різне.

2.00 - 4.30 — Продовження сесії Союзу Українок Канади.

8. УКРАЇНСЬКА ЖІНКА НА ШЛЯХУ 1000 - ліття ХРИСТИЯНСТВА — виголосить цю доповідь пані Галина Сенишин.
9. Запити і відповіді.
10. Музейна точка.
11. Біжучі справи, рекомендації.
12. Звіт контрольної комісії і уділення абсолюторії уступаючій управі.
13. Звіт номінаційної комісії.
14. Різне.

6.00 вечора — Бенкет і забава.

За Пров. Екзекутиву Союзу Українок Сх. Канади:
Юіля Голова, голова **Галина Мельник,** секр.

но контракту з „СНР" на північне Онтаріо. Канада розкрила двері для вільної творчости й праці для добра людства.

Відбувши чесно свою працю згідно контракту, приїхав у 1951 році до Гамільтону.

Бл. п. Петро Маєвський любив свою дорогу серцю віру, Церкву, звичаї, віками виплеканий обряд — українське православія. Був довголітнім членом управи громади. Будучи в комітетах, доглянув, щоб майстерно був зроблений Іконостас і Кіоти. Дуже шкодував, що хвороба не дала йому докінчити догляд над розмалюванням Собору, щоб Христовий Виноградник, що носить ім'я Святого Володимира, рівноапостольного князя і хрестителя Русі-України, високо звеличив тисячолітній Ювілей хрещення України.

Бл. п. Петро Маєвський любив українську культуру і дбав за збереження народніх скарбів. Був активним членом Редакційної Колегії по видання „Короткого історичного нарису громади" (Золотий ювілей). Турбувався долею українського народу до останньої хвилини життя.

Покійний залишив у смутку вірну дружину Зінаїду, двох синів: Олександра з дружиною Марлиною і Володимира, тестя і тещу (Василя і Марію Щеглів), жінчину сестру і її чоловіка (Марусю і Миколу Нечаїв) та племінника Віктора Виприцького в Канаді.

Хай буде земля вільної Канади разом з малєькою частинкою української — тобі легкою

Вічна тобі пам'ять!

Рідні й приятелі, вшановуючи бл. п. Петра Маєвського, зібрали грошовий дар на нев'янучий вінок для Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні в сумі 450 долярів.

Андрій Дибко і Григорій Радчук зібрали на пресу 198 долярів 25 центів з того на журнал „Промінь" — 48.25 дол.

Михайло Лаврик

* * *

ПОДЯКА

Від свого щирого серця дякую — Преосвященнішому Владиці за відправлення Панахиди, Святої Літургії і похоронні відправи, о. Миколаєві Равлюкові за участь у сослуженні Владиці на Панахиді; о. Миколаєві Кривиху за християнське співчуття в моєму горі і за православне благочестя — відслужения першої Панахиди та за участь у сослуженні Владиці другої Панахиди, Святої Літургії і похоронних відправ; голові Гамільтонської Місійної Округи о. прот. Миколаєві Критюку і о. Григорію Планиді за участь у сослуженні Владиці Василію на Святій Літургії та на похоронних відправах, хористам і дир. Богданові Радишеві; сестричкам їнок Канади, ТУС і СУМК; рідним і приятелям, що віддали честь і пошану моєму дорогому мужові та поділяли мій біль під час хвороби його і похорону; господиням дому за приготовлення поминального обіду та господарям — хай, всіх вас, Всевишній нагородить за щиру любов і пошану до спочилого в Бозі мого милого мужа бл. п. Петра.

Спи, мій любий муже і татуню, а пам'ять про тебе нехай буде вічною!

Зінаїда Маєвська і діти

Довідка дому

Стефанія Кульба

ОГІРКИ (BREAD AND BUTTER PICKLES)

4 кварти мали огірків
6 середньої величини цибуль
⅓ горнятка соли

Покроїти на дрібно огірки і цибулю. Посипати сіллю, вимішати і приложити зверху кусками льоду. Залишити на 3 години. Відцідити.

Окремо приготовити:
3 горнятка білого оцту
5 горняток білого цукру
1½ ложечки куркумовийного порошку (тирмерик)
1 ложечка селерового насіння
1½ ложечки гірчичного насіння (мастард сід)
¼ горнятка пряноців до марината (малий мішечок)

Привести складники до кипіння. Додати огірки і цибулю; нехай це все раз закипить. Кольор городини зміниться на жовто-зеленне. Накладати зараз до гарячих стерилізованих слоїків, закрутивши тісно.

Вислід: 8 — ½ літри слоїків.

— — —

СВИНЯЧІ НІЖКИ (PORK HOCKS)

10 горнят води
4 свинячі ніжки (порк гокс)
Закришка: морква, салєра, петрушка, цибуля
Спеції: лавровий листок, перець, сіль
2 зубчики часнику
1 склянка білого сухого столового вина і 4 білки.
2 горнятка тертих сухариків
2 ложки розтопленого масла
сіль і перець

Залляти водою ніжки і поставити щоб раз закипіли. Тоді відвар вилляти, залляти водою вдруге, додати м'ясо, часник, спеції і варити на легкому вогні півтори години. Тоді додати закришку і вино; варити одну годину. Коли м'ясо готове, вийняти його, почистити з шкірки. Залежити. Білки легко вбити; ніжки мачати у яйця потім у терті сухарики. Екласти у посудину; зверху полляти смаженим маслом і всунути до гарячої печі на 400° на 15 хвилин. Подавати з гірчицею (муштардою).

— — —

DEEP FRIED MUSHROOMS

Batter —

½ cup flour
pinch of salt
2 egg yolks
½ cup milk
1 tablespoon vegetable oil
1 egg white — beaten stiff

Combine flour and salt; set aside. In a mixing bowl, beat together egg yolks and milk. Stir in the vegetable oil and flour; blend thoroughly. Sieve the mixture. Fold in the beaten egg white. Cover with Saran Wrap. Refrigerate for ½ hour.

Sauce

1 cup mayonnaise
2 tablespoons chopped parsley
1 clove garlic — smashed and chopped
1 tablespoon capers
few drops of lemon juice
dash cayenne pepper

Mix all of the ingredients together. Serve with mushrooms.

1 dozen large mushrooms —
salt and pepper
vegetable oil for deep frying

Preheat vegetable oil for deep frying to 450°F. Preheat oven to 350°F. Clean the mushrooms with a brush or a damp cloth. Season with salt and pepper. Put the mushrooms in a bowl with the batter, making sure that they are completely coated. Let them rest in batter for 10 minutes. Deep fry the mushrooms. Drain on paper towels. Arrange the mushrooms on an ovenproof serving platter. Place the platter a few inches under the broiler. Set the oven to 'Broil' for 2 to 3 mins. before serving. Serve with sauce.

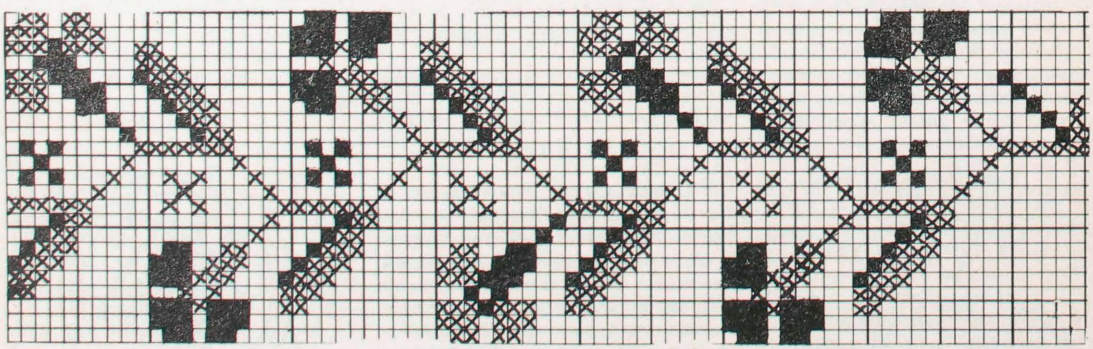

Взірець із збірки Олени Пчілки вишитий хрестиком в двох красках.
Музей Сх. Філія
рисувала **Іванна Вахна**

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Не забувають про журнал „Промінь" наші референтки по відділах. Короткі вістки, поновлені передплати надсилали і літньою порою пані Т. Сидоренко з Монтреалу, пані Анна Корній з Гамільтону, пані Оля Мельничук з Веґревил, пані Марія Корпан з Реджайни. Пані Кароля Білик з Норт Бетлфорд прислала поновлені передплати на $110.00, разом з побажаннями, пані Анастасія Микитюк з Вернон поновлені передплати і привітання, пані Леона Бриджес, рефер. відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні прес. фонд, Марія Білоус, реф. відділу ім. Л. Українки в Давфині склала візиту редакції, дар від п-ва Ґонець на „Промінь" та інше і захопила пару книжечок з посвідками. Референтка відділу ім. О. Кобилянської в Саскатуні своїм прихильним листом завжди принесе приємні вісти; пише:

„Вже пройшли літні вакації і треба буде знов братись до праці і позбирати передплати вже як почнуться збори у вересні, буду мати більшу нагоду це зробити. Чекаю нетерпеливо на ювілейну книжку, певно вже далі вийде" і як завжди складає побажання здоров'я та сил для корисної праці.

І справді починаємо новий сезон нашої праці. Для успіху журнала працює не лише редакція, а працюють дружньо референтки, відділи, членство, Централя Союзу, ціла організація, тому можемо радіти його успіхами.

За редакцію — **Н. Когуська**

Відділ ім. Лесі Українки — Виндзор, доручила Мирослава Телеґа $150.00
Відділ ім. Кн. Ольги — Едмонтон — з нагоди 20-го ювілею відділу і вшанування членок 50.00
Відділ ім. О. Басарабової — Гефорд з нагоди вшанування членок 27.00
Добр. Марія Василів в часі вшанування під час ювілею відділу ім. Кн. Ольги в Едмонтоні 50.00
Петро Солован — Едмонтон у пам'ять дружини Марії Солован 75.00
Ґеня Матієшин — Овкбирн у пам'ять чоловіка Петра Матієшина 50.00
Ф. Подопригора — Лондон, Онт. з приводу похорону І. Л. Бобро 37.50
Орися Тюрченюк — Монтреал з приводу похорону мами Віри Турченюк 25.00
М. Лаврик — Гамільтон, збірка з приводу похорону Петра Маєвського 48.25
П. А. Волянські — Ванкувер, з приводу похорону Юлії Волянської 20.00
Прот. М. Критюк — Ст. Кетерінс — із збірки на похороні Ольги Трус 20.00
А. Блащук — з приводу похорону мами Юлії Новак у Гамільтоні 15.00
О. Качур — з приводу похорону маму Юлії Новак в Гамільтоні 15.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

М. Кравченко — Ст. Кетерінс, з нагоди золотого ювілею Одарки і Дмитра Кравченків $25.00
Добр. Юстина Лучак — Едмонтон 25.00
Василь Боднарчук — Виндзор — з нагоди 90-ліття мами 20.00
Марія Пілат — Ґлеслин, Саск. 10.00
Роза Савчин — Ґлеслин, Саск. 10.00
Марія Вакалюк — Ванкувер 10.00
М. Федорук — Едмонтон 10.00
Верна Слука — Де Па, Ман. 10.00
Ольга Шульга — Торонто 10.00
Ольга Фіґоль — Едмонтон 10.00
Марія Папка — Смокі Лейк, Алта. 10.00
Анастасія Пасерб — Торонто 10.00
Савеля Стечишин — Саскатун 10.00
М. Сойко — Сарнія, Онт. 5.00
Іван Рубашевський — Йорктон, Саск. 5.00
Клавдія Микитюк — Торонто 5.00
А .Шпитковська — Бімзвил 5.00
Юстина Гусак — Давфин 5.00
Ґеня Матієшин — Овкбирн, з нагоди дня уродин Марії Друль 5.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

МАРІЯ Юрків, рефер. — Вінніпеґ 1
Павліна Осачук — Вінніпеґ 1
Т. Сидоренко — Монтреал 1
В. Кузьмич — Байсайд, ЗСА 1

ВШАНУВАННЯ Л. ІВАСЮК

тей, а найбільше вихованню своїх внуків присвячує часу Леся (бабця) зокрема в навчанні української мови нікому й ніколи не дозволяється говорити при внуках не українською мовою.

Надзвичайно характерно, що зібрані гості дуже добре знають Лесю, зокрема різні її заслуги, а тому жодних промов не було, зокрема хвалебних (чого вона дуже не любить), що якраз дуже сподобалось багатьом гостям. Не було й грошової збірки, але окремі особи (гості) складали свої пожертви на пресовий фонд журналу „Промінь", які будуть переслані по призначенні. Десь перед 6-ою годиною вечора господиня дому гостей гостила смачним обідом, що складався з різноманітних українських страв. Знаємо, що в усіх гостей лишився гарний спогад з цього „Опен гавз", який відбувся надзвичайно скромно, але культурно.

Лишаючи цей дім, всі гості щиро найкращі побажання складали Лесі Івасюк, а господарям найтеплішу подяку.

К. Т-чко.

НАЙЦІННІШІ ПОДАРУНКИ

Друзі і близькі рідні пані Лесі Івасюк, складаючи їй ґратуляції з нагоди відходу на емеритуру, склали замість подарунків у її честь дар на журнал „Промінь" **$200.00.** Допис на стор. ??

По $10.00 — Є. і К. Єренюки, О. і В. Єренюки, Дж. і В. Пелех, З. і А. Івасюк, О. і І. Фербеї, Лео Ґовда, К. Теличко, М. і Є. Плавюки, Н. і П. Лукини, Ф. і О. Ганночки, Т. і М. Гнатюки, Н. Фарина, Н. Базюк, Е. і А. Бриджес; по $5.00: М. Хом'як, В. Лазарук, В. Єренюк, М. і Н. Стоґрин, А. і М. Мельничуки, В. Єлиняк, А. Шемелюк-Радомська, Ґ. Смит, Р. Ґовда, Н. Боднар, С. Солтикевич.

ISSN 0380-2140

P R-44 JAN 83
SAMYCIA MRS S
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA
T5B 0A7

C27

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2